

...aby **NEZBYL NIKDO, KDO BY SVĚT OD SOCIÁLNÍCH PARAZITŮ OSVOBODIL!** Podstata je v tom, že právě Rusové si na genetické úrovni uchovali (zachránili) vysoké evoluční číslo, které měli naše předkové! Právě u ruského národa je minimální evoluční zkos, způsobený míšením ras s velkým rozdílem jejich evolučních čísel. Ale, nechal jsem se jako vždy „trochu“ unést tématem, vrátím se tedy k vyprávění...

Začátkem nového tisíciletí mi jeden můj student přinesl článek v angličtině o A. N. Čuvyrovem nalezené neobyčejné reliéfní mapě západní Sibíře. Článek měl zvláštní název – „Mapa Stvořitele“ – a stáří nálezu určili podle stáří dolomitové desky, který sloužila jako nosná deska mapy. Pomocí podle mě velmi podivné logiky určili stáří mapy na 100 milionů let, protože právě takové stáří měla dolomitová deska. Zda byl takový absurdní závěr vyvozen záměrně či ne, to je jiná otázka. Avšak u lidí, kteří podobný závěr vyvodili, se bezpochyby nenachází ani stopa elementární logiky. Podle jejich logiky by hrobky na libovolném hřbitově měly stáří od milionů let do několika stovek milionů let, protože náhrobní kameny těch hrobek jsou vyrobeny z mramoru, granitu, dolomitu a dalších druhů kamene, jejichž stáří se počítá na stovky milionů let! Každý normálně uvažující člověk se bude nad takovou logikou smát, ale... tituly ověření vědci moudře určují stáří reliéfní kamenné mapy podle stáří dolomitové desky, na které je mapa zhotovena! Ve skutečnosti byla mapa vytvořena před zhruba 100 tisíci lety našimi předky, po jejich přesídlení z Daarie. Naši předkové se poté, co se Daaria začala potápět pod hladinu oceánu, přemístili právě do oblasti západní Sibíře, kterou vyobrazuje reliéfní kamenná mapa. Mapa obsahuje ohromné přistávací plošiny pro kosmické lodě, ohromnou soustavu gigantických kanálů, je vytvořena technologií neznámou současné vědě a na její výrobu byla třeba data, která je možné získat jen z oběžné dráhy Země! A co je velmi zajímavé – objem dat, nutný na vytvoření podobné mapy, by současná civilizace shromažďovala sto let! Náhodou či ne byla nalezena jedna z dvou set samostatných desek, které dohromady vytvářely reliéfní mapu celé Midgard-země. Drtivá většina těchto desek byla záměrně zničena a jen díky náhodě se jedna deska-fragment této mapy zachovala, a to přesně část zobrazující území, kde se naši předkové po přesídlení z Daarie usadili.

Téměř současně s tímto jsem se dozvěděl o existenci *Velesovy knihy*. Je docela zajímavé, že J. P. Miroljubov žil a pracoval právě v San Francisku a že se jeho archiv uchoval v tamním Ruském muzeu. Tímto způsobem jsem se dozvěděl o existenci Ruského muzea v San Francisku. Když jsem to muzeum navštívil a na Miroljubovův archiv se zeptal, informovali mě, že byl přemístěn do archivu Hooverova Institutu při Stanfordské univerzitě (*Hoover Institution Archives Stanford University Stanford, California 94305-6010 USA*). Zaregistroval jsem se tam, což bylo celkem jednoduché, stačilo zaplatit nevelký poplatek v rozmezí 20 – 30 dolarů, abych získal průkaz umožňující vstup do archivů. V archivech jsem našel a zkopíroval vše, co se týkalo destiček Velesovy knihy a překladů (přepisů), zhotovených samotným Miroljubovem. Mezi dokumenty byla i fotografie jedné destičky, kterou Miroljubov zhotovil v Belgii v roce 1943. Během hledání potřebného materiálu mě udivila reakce

jednoho studenta, který slyšel, že se kvůli Velesově knize zajímám o Miroljubovův archiv. Se zvědavostí se mě zeptal, proč mě ten falzifikát tak zajímá? Taková otázka mě udivila a pobouřila. Fotografie reálné destičky nazývají falsifikátem, přitom se veškerá současná oficiální historie zakládá na kopiích dokumentů, jejichž originály jakoby „náhodou“ prakticky současně shořely ve středověku, přičemž prakticky v celé západní Evropě, a to tak „příhodně“, že se podařilo bez výjimky zachránit všechny „kopie“, a všechny originály těch stejných „kopií“ bez výjimky společně shořely! Tento fakt z „nějakého“ důvodu mého studenta neznepokojoval, ale měl obavy ohledně skutečné fotografie destičky, vyfocené v roce 1943, kdy pochopitelně neexistovaly počítače, na kterých by bylo podobný „falzifikát“ možné udělat! Ale podobné otázky nikdo nepokládá, všichni jsou natolik zhypnotizováni, že spolknou vše, čím je propaganda sociálních parazitů nakrmí, ale to je téma na jinou diskusi...

Zhruba v té době se mi dostalo do rukou první vydání [Encyclopædia Britannica](#) z roku 1771, ve kterém jsem objevil mnoho zajímavých informací, včetně mapy Velké Tartarie, která byla v těch dobách největší zemí na světě! Ale už v druhém vydání téže encyklopedie o této ohromné zemi nebylo jediného slova, stejně jako o této ohromné a nejstarší říši na Midgard-zemi není jediného slova v současné verzi „historie“. Mezitím se mi do rukou dostaly mapy velkých kartografů středověku, na kterých... byla také Velká Tartarie a kromě toho i mapy světa takzvané doby temna – středověku, které se velmi silně odlišovaly od map těchto epoch, o kterých se učí děti ve školách po celém světě, a... nejen děti! Ukázalo se, že takových map je velmi mnoho i v knihovně, darované nám se Světlanou jedním naším blízkým přítelem a spolubojovníkem. A stalo se něco zajímavého – mnozí naši přátelé, když se o tom dozvěděli, nam začali přinášet unikátní artefakty, které byly tak či onak zachráněny před zničením během doby poslední Noci Svaroga. Je to neuvěřitelné, ale ve velmi krátké době se nám ocitlo v rukou nevídané bohatství – staré mapy, atlasy, unikátní genealogické knihy, atd., atp. V principu bylo vše připraveno k tomu, abych mohl přistoupit k napsání knihy o skutečné minulosti naší civilizace, a koncem roku 2003 jsem s prací začal¹.

Ale než budu pokračovat, chtěl bych zmínit pár velmi zajímavých momentů, které se k tématu přímo vztahují. Koncem roku 2003 mohla Světlana naposledy přijet do San Franciska a byla přinucena vrátit se do Francie, protože nezískala nové povolení ke vstupu do USA, bez ohledu na naši aktivní snahu toto povolení získat. Od toho dne až do mého odjezdu do Ruska koncem června 2003 jsme se stýkali jen po telefonu. Takže, velmi často jsme hovořili na téma knihy, na které jsem začal pracovat, dělil jsem se s ní o své závěry a aktivně jsme probírali zajímavé nálezy a odhalení, které se mi právě podařilo udělat. Během jednoho takového rozhovoru jsme diskutovali na téma, že se uchovalo poměrně mnoho skutečných map a dalších artefaktů, zvláště v Evropě, a jak je to dobře, že se Temným silám nějak nepodařilo zničit vše! A velmi brzy se ve zprávách objevila informace o tom, že neznámí pachatelé pronikli do státních i soukromých knihoven a ukradli mapy z 15-18. století, dokonce takové mapy i vyřezali z knih, v kterých některé byly! Někdo, i když se zdá,

1 Jedná se o „Rusko v křivých zrcadlech“, přeložená předmluva je dostupná [zde](#), [zde](#) a [zde](#), p.p.

že i ježkovi je jasné, kdo byli tito „někdo“, se snažil odstranit to, co nebylo odstraněno dříve, ale tak jako tak ničeho nedosáhl! Se Světlanou jsme samozřejmě velmi dobře věděli, že naše rozhovory odposlouchávají nejrozumnější lidé, ale že bude následovat taková reakce na náš rozhovor, to jsme opravdu nečekali. Tento fakt jen podtrhuje, jak moc se sociální parazité bojí, aby pravda „nevyplula“ na povrch!

A ještě jeden zábavný, pokud je to možné říct, fakt. Jednou jsem v rozhovoru se Světlanou zmínil, že se u nás nashromáždilo takové množství originálních map a geografických atlasů, že nebude nijak možné umístit je všechny do mé knihy, a že by nebylo špatné vydat společně s ní ještě geografický atlas z těch zdrojů vytvořený... A čekalo mě další překvapení. Zhruba za rok jsem držel v rukou novou knihu Nosovského a Fomenka „*Staré mapy Velké Ruské říše*“. Ta událost mě překvapila, a zaradoval jsem se, přemýšleje, že se můj nápad „vznášel ve vzduchu“ a ti autoři jej realizovali dříve, než jsem k práci nad takovým atlasem přistoupil. Překvapila mě dokonce i téměř úplná shoda názvu, ale... přemýšlel jsem, že se stávají i podivnější věci. Ale moje radost rázem zmizela, jakmile jsem tu knihu otevřel a začal číst úvod:

... V „Geografii“ Klaudia Ptolemaia, vydané **údajně** v roce 1540 Sebastianem Münsterem, je obsaženo 48 map. Předpokládá se, že 27 z nich bylo vytvořeno „**starověkým**“ Ptolemaiem samotným, a zbylých 21 vytvořil později Münster[1353], s.XVII. V „Doplnění k Ptolemaiovi“, **údajně** vydaného v roce 1597 Korneliem van Wytfliet, je k nalezení dalších 19 map. Celkem je v „kompletní kolekci map Ptolemaia“ 67 starých (starověkých) map. Vycházeli jsme ze základních vydání [1353] a [1078:1]...

V úvodu i v celé knize autoři neustále opakují slova *údajně*, „*starověký*“, *předpokládá se*, *možná*, *pravděpodobně*, *zdá se*, *nejspíše*, atd. atp. Celá kniha je napsána tak, že čtenář, sledujíc logiku autorů, nabyde ve svém vědomí pochyby o všem, o čem autoři v knize píší. Kniha je napsána v naprostém souladu s technikami neurolingvistického programování (NLP)! Jestliže si autoři nejsou jistí ničím, o čem v knize píší, proč tedy takovou knihu vůbec vydali, když u čtenáře vytvářejí pouze negativní asociace k informacím v ní obsažených? Ale nejzajímavější je to, že v ní autoři sami píší, že oni sami **NIKDY NEVIDĚLI ORIGINÁLY NIČEHO Z TOHO, CO DO SVÉ KNIHY UMÍSTILI!** Že data pro svou knihu získali z elektronické knihovny kongresu USA! Nyní se nabízí zcela zákonitá otázka: proč takovou knihu vůbec vydávat? Odpověď se nabízí sama: pro zdiskretování myšlenky samotné a aby lidé, kteří si jejich knihu přečtou, už více nechtěli číst nic podobného! Autoři v knize využívají informace z prvního geografického atlasu, vydaného „údajně“ Abrahamem Orteliem (Abraham Ortelius, narozen 2. dubna 1527, zemřel 28 června 1598 — vlámský kartograf). Náhoda tomu chtěla, že jsme originální geografický atlas Abrahama Ortelia měli. Ve své knize „*Staré mapy Velké Ruské říše*“ Nosovský a Fomenko uvádějí titulní list tohoto prvního geografického atlasu. Protože po telefonu nebylo nijak možné porovnat samotné mapy, začal jsem Světlaně číst, co bylo na titulním listu napsáno podle těchto džentlmenů, aby to mohla porovnat s textem originálu. Kompletní rozdílnost textů už mě ani nepřekvapila! A znovu, nabízí se zákonitá otázka: k čemu uvádět dokumenty, jejichž originály autoři

nikdy v životě neviděli, ale podávají k nim své „výklady“? Mám za to, že odpověď je zřejmá...

Svou knihu „Rusko v křivých zrcadlech“ jsem zahájil porovnáním textů „Starého zákona“ a „Slovansko-Árijských Véd“ a událostí minulosti, které sociální parazité nepovažovali za nutné zkreslit, uvažující, že ty události nepředstavují pro jimi zfalšovanou „historii“ žádné nebezpečí. A udivujícím způsobem se vše ukázalo vzájemně propojené s ohromující přesností. Události ve „Starém zákoně“ byly líčeny z pozic Temných sil, z pozic stoupenců měsíčního kultu – kultu smrti. Oproti tomu ve „Slovansko-Árijských Védách“ se události popisovaly z pozic Světlych sil – kultu slunce, kultu života! A ukázalo se, že ty zdroje popisují jedny a tytéž události, jen z pozic protilehlých stran, protilehlých světónázorů!

Když jsem studoval Starý zákon, nepročítal jsem jen jednoduše text, ale vnikal jsem i do jeho smyslu, ne ze strany teologie, ale ze strany hledání popisů skutečných událostí na reálných místech Midgard-země. A co je zajímavé, vše jsem našel. Ukázalo se, že v textu Starého zákona je mnoho přímých ukazatelů na skutečná místa, kde se ta či ona událost odehrála. Někdy byla informace podána způsobem prostého alegorického jazyka, ale s velmi přesnými vodítky, takže jen lenivý nebo samostatného uvažování neschopný člověk je nemůže pochopit.

„...Z Edenu vycházela **ŘEKA**, aby zavlažovala zahradu, a odtud se **ROZDĚLOVALA** do **ČTYŘ HLAVNÍCH TOKŮ**...“, – zdá se, že se v textu hovoří o jedné řece v ráji, která se rozdělila na čtyři řeky-ramena; to se stává, ale obvykle se několik řek slévá v jednu, a řeky se na ramena rozdělují jen v ústí do jezera, moře nebo oceánu. Zdálo by se, že jde o drobnost, která není hodná pozornosti, jejíž příčinou mohl být špatný překlad, jiné chápání konceptů v době psaní Starého zákona, atd., ale... konkrétní jména řek, které Starý zákon uvádí, přitáhly mou pozornost. První řeka je ve Starém zákoně navána **PISON**², která omývala **ZEMI CHAVILA**³, ...*kdež jest zlato. A zlato země té jest výborné; tam jest i bdelium, a kámen onychin*... Ve Starém zákoně se vzpomíná i druhá řeka jménem **GIHON**, která obtéká celou **ZEMI KUŠ**⁴. Také třetí řeka nového ráje, ...*kteráž teče k východní straně ASSYRSKÉ země*... má jméno – **HIDDEKEL**, a čtvrtá řeka ráje je nazývána **EUFRATEM**! Obrátil jsem k tomu pozornost a začal „kopat“ dále. Začal jsem hledat, kde, v jakých jiných pramenech jsou ty názvy řek a zemí zmíněny, atd. Nikdy dříve jsem totiž na podobné názvy zemí a řek, kromě Eufratu, nenarazil.

A podařilo se mi je nejen najít, ale i přesně stanovit jejich polohu a jejich současné názvy! A když jsem všechny nálezy zanesl do současných map, můj údiv neznal mezí! A ještě narostl, když jsem v „Slovansko-Árijských Védách“ narazil na popis Druhého Pochodu Slovano-Árijců do Dravídie (starověké Indie) a jeho následků. Jaké bylo mé překvapení, když do sebe všechno zapadlo do těch nejmenších detailů, když, pochopitelně, odhlédneme od rozdílné terminologie a názvů. Ale to je i přirozené, vždyť „Starý zákon“ i „Slovansko-Árijské Vědy“ psali představitelé různých kultur, jazyků a také protikladných světónázorů. Ale jeden i

2 V českých překladech Bible – Pison, Píšon

3 Chavíla, Hevilah

4 Habeš, Chus

druhý zdroj popisoval totožné události, jen z protikladných pozic. „Starý zákon“ odrážel pozici stoupenců měsíčního kultu, kultu smrti, zatímco „Slovansko-Árijské Vědy“ odrážely pozici stoupenců kultu Slunce, kultu života!

Nebudu zde popisovat vše, co se mi podařilo „vykopat“ při detailním studiu „Starého zákona“, „Slovansko-Árijských Véd“ a dalších zdrojů a dokumentů, to vše si zájemce může přečíst v mé knize „**Rusko v křivých zrcadlech**“. Jen bych se chtěl před tím, než budu pokračovat, zastavit u jednoho, přesněji dvou detailů, které mi dovolily odkrýt, a doufám, že pomohou i mnoha dalším, svět našich předků z velmi neočekávané strany. Ve čtvrté knize z cyklu Slovansko-Árijských Véd pod názvem „Zdroj života“ je uveden „Skaz o Jasnom Sokole“ (Příběh o Jasném Sokolu). V tom příběhu se mluví o tom, jak se Nastěnka vypravila hledat svého souzeného a putovala z jedné planety-země na další atd. Když jsem to četl, něco mě zastavilo u první zápletky příběhu. Nastěnka se dostala na první planetu-zemi, kde žila Bohyně Karna, a planeta se nacházela ve vzdálenosti **TŘECH DÁLNÝCH DÁLAV** od Midgard-země! Když jsem narazil na tuto vzdálenost, měl jsem předtuchu něčeho velmi důležitého a nemýlil jsem se! Našel jsem určení délky jedné **dálné dálavy**, a... ukázala se být rovnou vzdálenosti 1,4 světelného roku! Potom vzdálenost třech dálných dálav odpovídala vzdálenosti 4,2 světelného roku! A to je vzdálenost Midgard-země od nejbližší hvězdy, Alfa Centauri! A Nastěnka se na cestu k této hvězdě vydala z kosmodromu, který je na reliéfní kamenné mapě západní Sibíře, a to přesně na místě, ke kterému je v příběhu popisována cesta!

Bylo to téměř neuvěřitelné, jak se mi do rukou prakticky současně dostaly artefakty a dokumenty, které se navzájem plně potvrzovaly a doplňovaly, a k tomu na takové technické úrovni, o jaké se současné mechanistické civilizaci ani nesnilo! Ale taková neuvěřitelná událost se stala, je to fakt, a nikdo není schopen ho vyvrátit! Co je však nejdůležitější, vše to dokazuje, že Slovansko-Árijské Vědy **NEJSOU FALSIFIKÁT!!!** A to ještě není vše! Později, v roce 2009 jsem napsal knihu „**Skaz o Jasnom Sokole. Minulost a současnost.**“, ve které jsem rozebral a analyzoval každou větu tohoto příběhu a našel potvrzení všeho, co je tam napsáno, na základě nejnovějších faktů astronomie a astrofyziky! Ale to se stane až později, poté, co napíši a vydám knihu „Rusko v křivých zrcadlech“. Inu, v takových, poměrně neobvyklých podmínkách začínala má práce na knize...

Když jsem na ní začal pracovat, musel jsem za nějaký čas práci přerušit, protože vznikla potřeba připravit knihu „Nehomogenní Vesmír“ k vydání v Rusku. Iniciátorkou jejího vydání v Archangelsku se stala Naděžda Jakovlevna Anšukovová. Když to téma otevřela, dal jsem souhlas k vydání a musel jsem knihu připravit k vydání podle ruských standardů, které se od těch amerických, podle kterých jsem knihu vytvářel, lišily. Když jsem s tou prací začal, vzniklo u mě silné přání udělat tu knihu ještě lepší. Ale ne nadarmo se říká: lepší – nepřítel dobrého! Usmyslel jsem si znovu vytvořit všechny ilustrace a udělat je takové, jak jsem o nich snil na samém začátku, kdy nebyla možnost uskutečnit to, vzhledem k tomu, že to počítače a grafické programy neumožňovaly. Začal jsem pracovat nad novými ilustracemi, které už odpovídaly mým představám. Větší část práce byla hotová, zabralo mi to šest

měsíců, každý den nejméně 6-8 hodin práce, když v jeden ne příliš radostný den všechna data z mého počítače zmizela! Pokoušel jsem se data obnovit, zavezl jsem počítač k odborníkům na obnovu dat, ale... všechno bylo marné! Něco se zachránilo na CD, ale větší část práce byla ztracená. To mě, samozřejmě, mrzelo, ale... ale rozhodl jsem udělat vše znovu, a ještě lépe než předtím, všem nepřátelům pro vztek! Tentokrát jsem si pochopitelně koupil záložní vnější disk s kapacitou 250 GB, na který jsem každý den „vysypal“ dokončenou práci. Nyní už bych při ztrátě všech dat na disku počítače o nic nepřišel. Kromě toho jsem vytvořil ještě i své metody obrany před podobnými pokusy podlých nepřátel! Nově vytvořené ilustrace se doopravdy ukázaly lepšími než ty zničené. Navíc jsem doplnil poslední kapitolu knihy „Nehomogenní Vesmír“ ještě několika novými ilustracemi a odpovídajícím textem. A v polovině roku 2005 byla kniha „Nehomogenní Vesmír“ s novými ilustracemi hotová! Vše jsem přenesl na několik CD a poslal to Naděždě Jakovlevně Anšukovové do Archangelsku. A začala další „vydavatelská sága“! Velmi rychle jsem se přesvědčil, že někteří vydavatelé vůbec neumějí pracovat s digitálním materiálem, a jiní, když viděli Naděždinu nezkušenost v této oblasti, se ji pokusili ošidit, požadujíc platbu za přípravu knihy k tisku. Řekli jí v principu pravdivou informaci, že knihu je třeba „zformátovat“ a převést všechny ilustrace do digitální podoby atd. atp. Naděžda Jakovlevna tomu tehdy nerozuměla a oni si byli jistí, že pokud se někde zeptá, všude jí oprávněnost jejich požadavků potvrdí, protože prakticky žádný autor nepředává knihu ve formě připravené pro digitální publikaci. Ale protože jsem knihu nasázel sám, všechny ilustrace od začátku tvořil digitálně a už jsem připravil formát pro tisk, stačilo jim v principu jen nahrát vše do řídicího počítače tiskařského stroje, otevřít soubor, odladit barvy a... stisknout tlačítko TISK! Když jsem to vše Naděždě Jakovlevně vysvětlil, pseudo-byznysmeni pochopili, že se jim nepodaří zařídit si „vývar“ navíc, aniž by hnuli prstem. A jedná se o celkem velkou a velmi drahou část práce při přípravě rukopisu k vydání. Ale po vypořádání této záležitosti se tiskaři pokoušeli dále. Pracovníci vydavatelství, pokud spíše nenapsat „lupiči“⁵ (což lépe odpovídá jejich metodám práce), se pokusili použít papír horší kvality, než byl domluven, což se jim nepovedlo. Něco ale přece jen „vydělali“ šetřením na inkoustech. Natiskli knihu s menší sytostí barev, což bohužel znatelně snížilo kvalitu ilustrací...

Mezi vši touto prací jsem napsal i několik větších článků: „Zamlčená historie Ruska“ a „Zamlčená historie Ruska-2“, „Zdroj života-1“, „Zdroj života-2“ a „Teorie Vesmíru a objektivní realita“. V tomto seznamu nevzpomínám to, co jsem napsal po svém návratu do Ruska koncem června 2006, o tom budu psát později.

Na konci roku 2004 jsem se rozhodl, že je čas vytvořit mé stránky, a dal zelenou k jejich vytvoření Dmitriji Bajdovi, který mě o nich už téměř rok přesvědčoval. Takže, v roce 2004 jsem cítil, že nadešel správný čas, a koncem listopadu 2004 se mé stránky objevily na internetu. Každý můj nový článek se ze všeho nejdřív objevil na internetu. Právě články začalo rozšiřování mých informací po síti. A jak ukázala budoucnost, bylo to strategicky správné rozhodnutí. S ohledem na dostupnost mých

5 „rabotniki“ vs. „razbojniki“, p.p.

článků na stránkách jsem začal dostávat nabídky na jejich vydání v Rusku v nevelkých sbornících. První sborník obsahoval dva články – oba díly „Zamlčená historie Ruska“ – a byl vydán opět v onom slavném městě Archangelsk. Vydání se opět ujala Naděžda Jakovlevna Anšukovová, a při přípravě článků k publikaci jsem se opět setkal s problémem redakčních úprav. Tentokrát si „úpravy“ textu vzala na starost Jelena Vasiljevna Primeninová, která v té době byla blízkou přítelkyní Naděždy Jakovlevny, a, jak sama mnohokrát říkala a psala, velkou obdivovatelkou mého talentu. Z dříve zmíněných příčin jsem byl proti jakýmkoliv úpravám, ale pokoušely se mě přesvědčit, že bez redakční úpravy sborník jednoduše nemůže vyjít. Byl jsem si jistý, že úpravy žádný přínos mít nebudou, ale souhlasil jsem abych ostatním ukázal, že mám pravdu, nebo abych se přesvědčil, že se ohledně přínosu redakčních úprav mýlím. Když jsem získal redakčně „úpravený“ text mých článků, nepoznával jsem je. Zdálo se, že slova jsou stejná, ale... články se po úpravách staly mrtvými, zmizela z nich duše, to, co se téměř u každého čtenáře dotýkalo živého. Vše jsem to Naděždě Jakovlevně vrátil a řekl jí, že se nepovažuji za velkého spisovatele ani autoritou na psaní statí, ale... mé články se budou tisknout v takové formě, v jaké jsem je napsal, bez jakýchkoliv změn nebo krácení textu, nebo... se nebudou tisknout vůbec! Pokud jsem se dopustil chyby, překlepu, budu vždy vděčný každému, kdo na to poukáže, ale tím končí rozsah změn, jaké ve svých člancích a knihách dovolím. Ve výsledku sborník mých statí nějak vyšel, ve formě odpovídající mým požadavkům.

S „půvaby“ redakčních úprav jsem se setkal ještě jednou, když se v Moskvě z iniciativy Galiny Bazajkinové připravoval druhý sborník mých statí pod názvem „**O duchu, rozumu a mnohém dalším...**“. Znovu vyvstala otázka redigování textu a znovu jsem dal najevo svůj názor, na což mi odpověděli, že tentokrát bude text redigovat v této oblasti velmi známá osoba, Margarita Nikolajevna Ožiganovová, která redigovala mnoho knih a je ve svém oboru super-profesionál. Po pravdě, Margarita Nikolajevna se chovala velmi podivně. Podivně v přímém smyslu slova. Za prvé, pokoušela se „ovlivnit“ Loriye Nikolajeviče Popova, který také pomáhal s vydáním sborníku, aby ovlivnil mě. Podstata její nespokojenosti se z mého pohledu ukázala velmi podivnou, žádala Loriye Nikolajeviče, aby mě přesvědčil, abych upustil od psaní knihy „Rusko v křivých zrcadlech“, a ospravedlňovala takové podivné přání tím, že i bez něj (to jest mě a mé knihy) je dost „expertů“ na ruskou historii, kteří jen balamutí národ.

Za druhé, když jsem s ní mluvil po telefonu, poprvé a naposled, informovala mě o tom, že prošla vzděláním ve vědecké škole v Omsku a že jí nabídli, aby prošla zasvěcením, což odmítla. Důvod byl ten, že považuje „Velesovu knihu“ a „Slovansko-Árijské Vědy“ za podvod a nedoporučuje mi brát je seriózně. Také mě informovala, že ukázala runy jednomu dobrému lingvistovi, který ji řekl, že některé runy velmi připomínají čínské hieroglyfy, jiné zase egyptské atd., a proto se jedná o podvod... Odvětil jsem jí, že by nebylo vůbec špatné, kdyby ona a její slavný lingvista vzali v úvahu i druhou možnost výkladu. Vždyť určitá podobnost hieroglyfů a run může znamenat i to, že jak čínské, tak egyptské hieroglyfy vznikly ze

slovansko-árijských run a ne obráceně, a podobná verze je i logická a neprotiřečí si, a ke všemu tomu je navíc plně dokazatelné, že to tak skutečně bylo! Má slova se jí příliš nezamlouvala.

Přišlo mi to podivné: existuje tolik důkazů z různých vědních disciplín, že právě naši předkové, potomci kolonistů z jiných planet-zemí, vytvořili civilizaci naší planety. Že právě ruský jazyk byl prajazykem všech národů Bílé rasy a zanechal hlubokou stopu v jazycích národů ostatních ras. Že právě lidé Bílé rasy, jejichž jsme přímými potomky, po zániku Daarie vytvořili nový stát. A že právě v oblasti západní Sibíře vytvořili zhruba před sto dvaceti tisíci lety novou Říši. Že ostatní rasy se na Midgard-zemi objevily v důsledku dočasného přesídlení z jejich umírajících či zaniklých planet-zemí v čase hvězdných válek mezi Temnými a Světlymi silami před zhruba čtyřiceti tisíci lety, ale došlo k tomu, že dočasní uprchlíci zůstali na Midgard-zemi navždy, a právě naši předkové, kteří mluvili ruským jazykem, pomáhali lidem jiných ras přinést vědění a umění, aby bylo možné na naší překrásné Midgard-zemi koexistovat v míru, když došlo k obrovské katastrofě, jejíž příčinou byla Antlanie (Atlantida) – stát, v němž došlo k mísení lidí Bílé a Červené rasy a výrazné evoluční rozdíly mezi rasami se staly příčinou vzestupu parazitické Říše Antů, jejichž šílenství vedlo k planetární katastrofě, ve které div nezahynulo vše živé.

Všechna tato pravda o velikosti našich předků u ní vyvolala kompletní odmítnutí. Bylo to pro mě nepochopitelné, a nepochopitelné je mi to dodnes, jak se lidé mohou držet nehorázné lži o velkém národu, který vždy všem ostatním národům přinášel mír a prosperitu?! Přičemž podle této lži, šité bílými nitkami, naši předkové teprve před tisíci lety vylezli z brlohů a vždy byli tupí a líní, jak nás učí soudobá „historie“. Jak je třeba zdeformovat myšlení člověka, aby zvolil takovou křivdu namísto pravdy o Velké minulosti národa, který se za posledních let pokoušejí srazit na kolena, proměnit v otroky, fyzicky i duchovně! A přitom je Margarita Nikolajevna národností Ruska! Jak moc je třeba nenávidět svůj národ (a hlavně, za co?), aby někdo zpíval unisono s jeho nepřáteli, kteří sní o tom, vidět ho zničený a zplundrovaný! A že má k ruskému národu právě takový vztah, to jsem měl možnost se velmi brzy přesvědčit... Margarita Nikolajevna začala s radostí dělat rozruch ohledně údajných nesrovnalostí v mém článku. Byla úplně u vytržení, když v mém textu ohledně prvního vydání [Encyclopædia Britannica](#) z roku 1771 narazila na zmínku o provincii s názvem „*Little Tartary*“, a na mapě z roku 1717, odkazované v článku, se ta provincie nazývala „*Klein Tartarien*“! Její radosti nebylo konce, vždyť, nachytala mě přece při „lži“! Když se mě na to Galina Bazajkinová zeptala, byl jsem takovou neočekávanou radostí Margarity Nikolajevny překvapen. Ale nezbývalo mi než ji opět zklamat. Protože jsem celkem dobře znal angličtinu, a myslím, že dokonce těm, kdo ji znají jen okrajově, je dobře jasné, že „*Little Tartary*“ v překladu znamená „*Malá Tartarie*“. Mapa z roku 1717, uvedená v mém článku, byla holandská, o čemž je lehké přesvědčit se prozkoumáním pravého horního rohu. A i když jsem neznal a neznám vlámsčinu, dobře vím, že je to jazyk příbuzný němčině, a dokonce i já vím, že „*Kleine*“ znamená v němčině „*Maly*“, a „*Klein Tartarien*“ znamená v překladu také „*Malá Tartarie*“! Takže se o žádnou „nesrovnalost“ nejednalo a nejedná, jakkoliv by

si to Margarita Nikolajevna přála! Všichni editoři, přinejmenším ti, se kterými jsem se měl možnost setkat já, vzdělání nepřáteli ruského národa v tom, jak správně psát a mluvit rusky, vědomě nebo nevědomě bránili mrtvý ruský jazyk, jaký se učí na školách a univerzitách! Potvrzením tohoto může sloužit případ, kdy bez mého souhlasu časopis „Světlo (Свет)“ publikoval „redigovanou“ verzi mého článku „Zamlčená historie Ruska“. Ze začátku jsem ani nepoznal, že je to můj článek, zdál se být mrtvý, nedotýkal se jediné „struny“ mé duše a myslím, že nejen mé! A nevidět to může jen slepec nebo zarytý nepřítel všeho ruského! Inu, od té doby, když se na mě někdo obrátí ohledně možnosti vydat mé články, stanovuji si jen jednu podmínku a nepřijímám ohledně této věci žádné námitky: žádné zkracování nebo změny v textu, žádné redakční úpravy, kromě případných překlepů a gramatických chyb! Mé články a knihy se budou tisknout buďto tak, jak jsem je napsal, nebo vůbec nijak!

Tímto má „spisovatelská“ dobrodružství neskončila, ale nyní bych se nechtěl vydávat mimo rámec mé „americké“ periody života. Předtím, než se vrátím k jejímu popisu, chtěl bych se s vámi podělit ještě o jednu myšlenku.

Vždy jsem miloval svou Vlast i svůj národ, ale ... nakolik silný byl tento můj cit, jsem pochopil teprve tehdy, když jsem prožil mnoho let v cizí zemi. A i když má Vlast byla vždy v mém srdci, bez ohledu na to, kde jsem právě žil, teprve v USA jsem pochopil celou hloubku tohoto citu. A poté, co jsem v dostatečné míře prozkoumal a poznal Západní svět, vznikla ve mně i hrdost na svou zemi a její velký národ. Velký národ bez jakéhokoli přehánění. Národ, jehož se šíleně bojí nepřátelé, kteří pro svůj téměř živočišný strach chrstají jak na zemi, tak na národ dokonce ne vědra špíny a lži, ale tuny a tuny, hodlajíce tak utopit svůj strach a pravdu, která jim všem na vztek neutone dokonce ani v mořích a oceánech špíny a lži!..

Kapitola 14. Akta-X v San Francisku

Rok 1994 nebyl zajímavý jen tím, že se během něj materializovala má první kniha, ale i mnoha dalšími událostmi. Ty události byly podobné zápletkám z filmů typu „Muži v černém“ (Men in Black), ale s jedním jedním velmi podstatným rozdílem – nepodobaly se kinematografickým vtípkům a nebyly výmysly, nehledě na svou zdánlivou neuvěřitelnost. V únoru 1994 jsme se setkali s neobčejnou, neuvěřitelnou situací, přesněji řečeno, s mnohými na první pohled neuvěřitelnými situacemi, ale není možné psát o všech najednou, takže mi nezbyvá, než se zabývat každou neuvěřitelnou událostí zvlášť, a začnu tou nejjednodušší.

Naším přátelům se začaly neočekávaně dít velmi podivné věci. K člověku přijde na návštěvu jeho nejlepší přítel, on ho s radostí uvítá, pustí ho do svého domu... a zde začínají podivnosti! Nejlepší přítel s klidem vytáhne pistoli a na užaslého člověka vystřelí. To vše se přitom odehrává pod dohledem bezpečnostních kamer, vrah-„přítel“ nemá rukavice a dokonce po sobě ani nezametá stopy, nezničí nahrávky kamer, nesetře pečlivě své otisky ze zbraně a všeho, čeho se dotkl, a naprosto klidně, jako by se nic nestalo, opustí místo činu. Na první pohled nic neuvěřitelného, v 90. letech se v Rusku něco podobného odehrávalo div ne každý den, neexistoval žádný

zločin či zrada, jaký by lidé pro peníze nebo moc nespáchali, zvláště, jednalo-li se o velké peníze a velkou moc! Ale ve všem tom je jedno „malinké“ **ALE**, které velmi zásadním způsobem mění zdánlivě triviální událost! Věc je v tom, že sám nejbližší přítel zabitého se v tu dobu nacházel na zcela jiném místě a neměl ani podezření, že byl jeho přítel zabit a že svého nejlepšího přítele „zabil“ on sám! Někdo možná řekne: nic podivného – našli dvojníka a změnili ho do ideální podoby, zvláště při dnešních možnostech plastické chirurgie a další technických inovacích, kdy je možno do nejmenších detailů změnit nejen zevnějšek, ale i hlas!

Ale v daném případě se nejednalo o dvojníka nebo technické inovace! Jak na zbrani, tak na všem ostatním zanechal vrah otisky, a otisky se plně shodovaly s otisky skutečného přítele. Zdálo by se, že člověk byl zabit jeho nejlepším přítelem! Libovolný soud by našel více než dostatečné množství důkazů, aby určil vraha. Existovaly otisky prstů na zbrani, videozáznam z místa činu atd., takže libovolný soud by s čistým svědomím vynesl verdikt vinen. Zvláště, pokud by člověk neměl spolehlivé alibi, ale i kdyby je měl, pak by prokurátor i členové poroty uvěřili spíše tomu, že svědkové obžalovaného lžou a pokud by existoval záznam, potvrzující alibi, tak by si mysleli, že je to dvojník a koupení svědkové zabezpečují falešné alibi, a že vražda byla spáchána právě obžalovaným. Protože otisky prstů se shodují jen u jednovaječných dvojčat a přítomnost mnoha otisku na místě činu jednoznačně dokazuje vinu obžalovaného! Co je na tom všem zajímavé je to, že všichni, kdo by takto uvažovali, by ... **NEMĚLI PRAVDU**! Všichni by učinili nesprávné rozhodnutí a odsoudili by **NEVINÉHO**! Ale to nemůže být, ohradili by se mnozí, vždyť důkazy viny jsou **STOPROCENTNÍ**! Ale navzdory tomu všemu by se mylili. A přitom si nikdo s nikým nepohrává, ani žertem, ani v plné vážnosti.

Skutečné vysvětlení podstaty podobné situace se může ukázat ještě neuvěřitelnějším, než potvrzení toho, že stoprocentní důkazy nic nedokazují. A vysvětlení tohoto případu je následující – vraždu spáchal **KLON**! „Klon, – znovu se pobouří skeptici, – lidský klon! Zase nás krmí pohádkami a výmysly! V roce 1994 o klonech psali jen spisovatelé fantastiky!“ A znovu se skeptici utnou! Pokud většina o něčem neví, neznamená to, že to neexistuje! „Tehdejší technologie nebyly schopny vytvořit klon (v roce 1994), tím méně, lidský klon!“ – namítnou. A jestli je něco zajímavé, pak to, že tentokrát budou mít **PRAVDU**! Háček je v tom, že technologie klonování, kterou na vytvoření těch klonů-dvojníků využili, byla mimozemského původu. A ještě zajímavější je to, že tu technologii získala vláda USA od mimozemšťanů! V letech 1954-1955 probíhala jednání mezi mimozemšťany a vyššími vládními kruhy USA. Na druhém setkání s mimozemšťany (konajícím se na vojenské letecké základně Edwards) byl přítomen prezident USA Dwight D. Eisenhower. A ačkoliv se podpis tajné dohody uskutečnil až v roce 1964 pod prezidentem Lyndonem B. Johnsonem, zvláštní služby USA, jako Agentura národní bezpečnosti (NSA – National Security Agency), supertajné služby typu „Majestic-12“ a řada dalších, které byly podřízeny přímo Tajné Světové Vládě, začaly získávat mimozemské technologie ještě během úřadování prezidenta Eisenhowera. A jednou z těchto mimozemských technologií byla i technologie **KLONOVÁNÍ**.

Pravda, mimozemšťané neposkytli všechno najednou. Ze začátku poskytli jen technologii pěstování klonů a teprve mnohem později poskytli technologii přenosu paměti člověka od originálu ke klonu. První klony byly proto jen přesné kopie originálu, ale s vědomím dítěte. A málo kdo ví, že prezident USA John Fitzgerald “Jack” Kennedy nebyl zabit střelami do hlavy 22. listopadu 1963 v Dallasu (oficiální verze), ale v Bílém Domě ve Washingtonu svým bodyguardem, když přecházel z oválné pracovny do konferenčního sálu, aby informoval sdělovací prostředky o několika „nevýznamných“ událostech. Za prvé – chtěl zveřejnit informace o vyjednáváních, které vláda USA vedla s mimozemšťany. A za druhé – podepsal příkaz (který je dodnes v platnosti, ale nikdy nebyl vyplněn) o navrácení emise měny (dolarů) pod kontrolu vlády. Trochu osvětlím otázku emise měny. Emise dolarů není nic jiného, než právo tisknout bankovky! V USA od roku 1913 tiskne bankovky Federální Rezervní Banka (FED), ale málokdo ví, že tato banka je privátní a patří skupině Rothschild, Rockefeller, Morgan, DuPont & spol. A do dnešního dne tisknou bankovky USA soukromé osoby podle svého uvážení, kolik je jim třeba a kdykoliv je jim třeba. Právo tisknout peníze USA těm osobám předal prezident USA Thomas Woodrow Wilson, a, což je zajímavé, ihned poté, co byl zvolen prezidentem (1913-1921), což dává možnost předpokládat, že to byla platba za získání prezidentského křesla. A ačkoliv toho skutku Thomas Wilson do konce života litoval, na podstatě to nic nemění. Tak tedy, John F. Kennedy podepsal příkaz o navrácení emise dolaru pod vládní kontrolu, což se zároveň s přáním odtajnit vyjednávání s mimozemšťany rovnalo podepsání rozsudku smrti sobě samému. A je naprosto jasné, že mu o těchto otázkách nedovolili učinit oficiální prohlášení a byl eliminován svým vlastním bodyguardem. A je pochopitelné, že nikdo nehodlal informovat o tom, že prezidenta USA zavraždili v Bílém Domě. Proto bylo zorganizováno představení se zavražděním jeho klona v Dallasu ještě předtím, než došlo k veřejnému vystoupení, jehož by nebyl klon schopen. Nejzajímavější je na tom všem to, že klon Johna F. Kennedyho smrtelně zranil opět bodyguard, nejspíše ten stejný, výstřelem z bezprostřední blízkosti, kdy kulka vnikla levým spánkem a tělo opustila na pravé straně, odtrhávajíc část lebky v temeni. Malý vstupní otvor kulky a odtržená část lebky na druhé straně hovoří o tom, že výstřel vyšel z bezprostřední blízkosti. Druhá kulka prezidenta zasáhla do pravé strany krku zezadu a prolétla skrz. To vše a mnohé další ukazuje na to, že Kennedyho nezabil Lee Harvey Oswald, který byl jednoduše krycím manévrem. Zajímavé je i to, že Lyndon B. Johnson, který se stal prezidentem USA prakticky ihned po smrti Johna F. Kennedyho, podepsal v roce 1964 tajnou dohodu s mimozemšťany. Ale to už je na jiný rozhovor...

Mimozemšťané časem poskytli i technologii přenosu paměti z originálu na klon. Při tom bylo nutné nejprve získat kompletní paměť originálu, aby jí pak bylo možno nahrát do panensky čistého mozku klonu. Další incident, který vyžadoval klony, se odehrál během vlády prezidenta Reagana. 30. března 1981 na něj byl spáchán atentát Johnem Hinckleyem, jedna z kulek prolétla levou plicí Ronalda Reagana. Podle oficiální verze se prezident po operaci velmi rychle uzdravil, čímž ohromil ošetřující lékaře. To je oficiální verze, ale podle „neoficiální“ verze prezident Ronald Reagan

během operace zemřel! Místo něj pokračoval v prezidentském úřadu už jeho klon, což vysvětluje jeho „ohromně“ rychlé, podle mínění lékařů, uzdravení ze smrtelného zranění. Zajímavé je i to, že Ronald Reagan do atentátu ze 30. března 1981 **NEMĚL** žádné potíže se zdravím! A hle, po „zranění“, se na něj „najednou“ sesypaly nemoci jako z „rohu hojnosti“, včetně rakoviny. Během několika let byl diagnostikován s rakovinou střeva. Operace na odstranění polypů byla provedena v roce 1985, poté podstoupil operace v letech 1989 a 1990. V roce 1995 se uskutečnila další operace na odstranění rakovinného bujení v jeho krku. Navíc k tomuto všemu se u něj objevila řada dalších patologií. Zdálo by se, nic neobvyklého, ale... příčiny všeho, co se dělo, tkvěly v tom, že tkáně vypěstovaných klonů byly nestabilní a to se stalo příčinou vzniku rakovinných novotvarů a periodickému selhávání různých systémů organismu. Důvodem bylo to, že poskytnutá technologie klonování byla vytvořena mimozemskou rasou, jejíž genetika byla silně odlišná od té pozemské. Proto mimozemská technologie klonování potřebovala v pozemských podmínkách doladění, na což bylo vynaloženo nemálo úsilí a teprve v 90. letech dvacátého století se Američanům podařilo v tajných laboratořích dovést technologii klonování do stavu odpovídajícím jejich představám. V roce 1994 už proto klony byly celkem dokonalé. Pravda, my se Světlanou jsme je nenazývali klony, ale loutkami, což lépe odpovídalo tomu, kým nebo čím tyto výtvořiny byly.

Je třeba říct, že některý z loutkovodičů měl podivný smysl pro humor. Poslali za jedním naším přítelem,, vraha, který byl jím samým! Jistě, ne jeho samého, ale jeho „loutku“, ale originál se projevil pohotovějším a ve stavu mrtvolky se ocitla jeho „loutka“-klon. později ukázal nahrávku, kde sedí před krbem ve svém domě a před ním leží tělo... jeho samého. To video odvysílala jedna evropská televizní stanice, ale jen jedenkrát a následně... nenastala žádná reakce. Naprosto žádná reakce! Ačkoliv v té relaci kompletně popsal vše, co se odehrálo, většina diváků zjevně považovala reportáž za vtip, natolik to bylo pro jejich mysl příliš. Je to škoda, protože to, co připravovala Tajná Vláda, bylo ultra-cynické a podlé, ačkoliv, co lze ještě čekat od vlády plně formované sociálními parazity, která už stačila dohodou s civilizací Šedých prodat celé lidstvo společně s Midgard-zemí? Zákeřný plán byl velmi jednoduchý a bezchybný, nebo téměř bezchybný. Na vytvoření loutky-klona bylo třeba jen získat vzorek krve daného člověka, a to bylo vše. A pokud vezmeme v úvahu, že prakticky celá medicína na celém světě je kontrolována sociálními parazity, pak pro ně není prakticky žádný problém získat vzorek krve libovolného člověka, včetně (zvláště) politiků a vládních činitelů různých zemí. A pak už... je vše velmi jednoduché! Ve speciálních tajných laboratořích se vypěstují „loutky“-klony potřebných lidí, a... když správný člověk přiletí do USA na oficiální nebo polooficiální návštěvu, jemu nebo jí nabídnout několikadenní „pohoštění“ a oddech od práce. Významný host zdvořile souhlasí a vypraví se na „příjemné“ místo, kde ho už očekávají. Tam upadne do mrtvolného, v plném smyslu slova, spánku, během kterého z něj získají všechnu jeho paměť. Paměť potom přenesou do mozku „loutky“-klonu daného člověka. A ráno následujícího dne se vážený host probudí jako vyměněný, v plném smyslu slova! Ale nyní už se „loutka“-

klon nachází pod plnou kontrolou a řízením svých tvůrců. „Dobře“ odpočinutý vážný host, lépe řečeno jeho „loutka“-klon se vrací do své země a nikdo nemá nejmenší podezření, že je to už řízený biorobot! Právě takový grandiózní plán pro ovládnutí světa byl vypracován v plném souladu s dohodou, podepsanou v roce 1964 prezidentem **Lyndonem Johnsonem** s civilizací Šedých.

Když jsme se o tomto jezuitském plánu dozvěděli, začal jsem hledat způsob, jak ho překazit. Celkem rychle se nám podařilo najít slabá místa v „loutkách“-klonech. Našli jsme několik klíčových zón nestability genetiky „loutek“-klonů, svým způsobem „kostru“ těch umělých výtvorů, a... jednoho krásného dne, pro nás se Světlanou a všechny naše přátele, a doufám, že pro sociální parazity to nebyl velký den, jsem na ty klíčové oblasti genetiky „loutek“-klonů zaútočil, a... všechny ty s takovou pečlivostí připravené „loutky“-klony se roztekly v louže! Obslužný personál tajných laboratoří-skladů se musel velmi divit, když místo hotového „zboží“ našel rozteklé louže, které ještě nedávno byly supertajnými chráněnými objekty. Umím si představit tváře obslužného personálu a to, jak o té otázce referovali svým šéfům, a ti zase svým, atd. Nevím jak ostatní, ale když jsem si představil jejich výrazy tváří, když přišli na to, co se stalo s jejich „loutkami“-klony, nemohl jsem se zdržet úsměvu, tak byla daná situace směšná a komická. Dokonce dnes, když píšu tyto řádky, se na mé tváři nedobrovolně objevuje úsměv, zvláště při vědomí toho, že se podařilo překazit tak „ideální“ operaci sociálních parazitů a jejich pánů.

Nebýt náhody, kdybychom se náhodou či ne nedozvěděli o „loutkách“-klonech, tento podlý plán sociálních parazitů mohl klidně fungovat. V nějaký překrásný den by všechny klíčové postavy světové politiky mohly být vyměněny tak, že by o tom neměl nikdo nejmenší podezření. A pokud by tyto „loutky“ vyplnily všechny příkazy svých loutkovodičů, lze si jen představovat, k čemu všemu by to mohlo vést a přitom by nikdo nechápal, proč ten či onen politický nebo státní lídr skokově či postupně principiálně změnil své postoje. Nejdůležitější je na tom všem to, že když jsem našel slabá místa „loutek“-klonů, nebylo už třeba hledat konkrétní lokaci každé jednotlivé „loutky“-klona, na což by bylo potřeba mnoho času, a také je nebylo třeba ničit po jednom, což by také zabralo čas! Má metoda práce dovolila pracovat se všemi „loutkami“-klony současně, v měřítku Midgard-země. Nebylo přitom důležité, v jaké konkrétní zemi se ty „loutky“-klony nacházely, jak hluboko pod zem nebo pod vodu je schovali, jak tlusté zdi a dveře měly bunkry! To vše nemělo a nemá pro danou práci ani ten nejmenší význam. Kromě toho, že jsme se Světlanou svou činností překazili sociálním parazitům jejich grandiozní svátek, na který tak silně spoléhali, tak je ještě zničení „loutek“-klonů stálo ohromné peníze, což mají rádi ze všeho nejméně. Ačkoli mají "peněz jako želez", velmi neradi o ně přicházejí, zvláště v takovém množství. Jistě, byli schopní bez mrknutí oka utratit takovou částku ještě jednou, možná i vícekrát, ale po našem objevu slabých míst „loutek“-klonů jsem vytvořil speciální silové pole zahrnující celou Midgard-zemi, v jehož dosahu se všechny „loutky“-klony prakticky ihned roztekly na hromádku organického pudinku. A dokonce i kdyby „loutky“-klony vytvořili Šedí někde jinde a pokusili by se je přivést na naši planetu, v okamžiku vstupu do oblasti účinku mého pole by se

„loutky“-klony roztekly v louže stejně tak, jako při pokusech o jejich vytvoření na Midgard-zemi.

Podobná událost pochopitelně nemohla uniknout pozornosti loutkovodičů. Brzy se v San Francisku sešli mnozí z hlavních loutkovodičů. Příčinou jejich setkání jsme byli my se Světlanou, protože naše činy překazily dobře promyšlený a dalekosáhlý plán konečného uchvácení kontroly nad Midgard-zemí. Mezi nimi zvláště vyčníval jeden člověk nebo bytost, dokonce je těžké přesně to definovat, protože zevnějškem se ničím nelišil od člověka, ale přitom člověkem v plném smyslu slova nebyl, přinejmenším ne pozemským člověkem. Temné síly se poučily ze svých minulých chyb a dopravili na Midgard-zemi své hierarchy. A jestliže Světlí hierarchové po příchodu na Midgard-zemi skrze narození nebo přiletem zablokovali své možnosti, uvažující, že by bylo nespravedlivé mít před ostatními výhody, pak hierarchy Temných sil v tomto ohledu svědomí netrápilo, nespíše proto, že žádné svědomí nikdy neměli.

Takovým černým hierarchou byl i kardinál (takto se přinejmenším představil všem ostatním), který se objevil v San Francisku. Nevím, zda to bylo jeho skutečné jméno nebo jedno z jmen jeho dlouhé historie pobytu na Midgard-zemi, a není to ani příliš důležité. Důležité je, že se na Midgard-zemi objevil před tisíci lety, v době, kdy začínala poslední Noc Svaroga – v roce 6498 od UMHCH (988 n.l.). Objevil se zde za účelem řízení akcí Temných sil na Midgard-zemi v době jejich hlavního a posledního pokusu vzetí civilizace Midgard-země pod svou kontrolu, v pro ni nějtěžší době, která byla mimochodem jimi i zorganizována. Právě on stál za zády těch, kdo ukřižovali Radomíra (Ježíše Krista) v Konstantinopoli (Jeruzalémě) v roce 6599 od UMHCH (1087 n.l.) a tím zabránil osvobození Židů z pod kontroly Temných sil. Právě jeho lidé stáli za těmi, kdo zabili Marii Magdalenu a zorganizovali smrtelné pronásledování potomků Radomíra a Marie Magdaleny. Právě díky jeho podlým plánům se podařilo nasměrovat následovníky učení Radomíra a Marie Magdaleny do slepé uličky. Právě on stál za papežem Innocencem III., který inicioval křížáckou výpravu proti Katarů (Albigenským), trvající dvacet let (1209-1229 n.l.), během které byly eliminovány **DVA AŽ TŘI MILIONY LIDÍ**, včetně dětí. Právě on s radostí a úšklebkem na tváři pozoroval, jak na hranici zaživa uhořel přímý potomek Radomíra a Marie Magdaleny, poslední velmistr řádu Templářů, Jaques de Molay (Vidomir). Právě on byl tvůrcem inkvizice, která ve středověku v západní Evropě zničila miliony lidských životů. Právě on stál za mnohými válkami, ve kterých bratři zabíjeli bratry! Jistě, za tisíc let vystřídal mnoho jmen, ale ti, komu bylo dáno, věděli velmi přesně, kým byl ten, který sledoval s úsměvem na tváři, jak na kříži umíral Radomír, který věřil v lidi, kteří ho zradili a poslali na smrt na kříži, volíce iluzorní blaha, která jim sociální parazité nabídli!

Zajímavé je i to, že kardinála se neuvěřitelně báli i lidé z jeho vlastního okolí, začínali se trást jen od toho, když na nich spočinul svým pronikavým pohledem hypnotizujících černých očí. Zevnějškem se nijak zvlášť neodlišoval, byl středního vzrůstu, hubený, krátce – nic nenasvědčovalo tomu, že před vámi stojí mocný Černý Mág! Poprvé jsem se o něm dozvěděl, když mě Světlana po návratu ze schůzky s

Cizincem informovala o tom, že se setkala s velmi zvláštním člověkem s velmi nepříjemným pohledem, pronikajícím do hlubiny duše a vytahující ji ven. Zajímavé je i to, že Cizinec byl ve své době Jaquesem de Molay (Vidomirem), jehož duch byl hierarchou nejvyššího stupně rozvoje a který si před vtělením vědomě zablokoval mnohé své možnosti. V tomto vtělení duch Cizince neopakoval chyby minulých vtělení, protože kvůli tomu, že své schopnosti vědomě zablokoval, musel zažívat šořet na hranici – schopnosti, o jakých se mimochodem kardinálu ani nesnilo! A tak se na Midgard-zemi znovu setkali, v nejkritičtější době pro její civilizaci. A, pochopitelně, znovu byli na opačných stranách barikády. Ale tentokrát byl Cizinec pro příliš velkým soustem.

Poté, co se Světlana poprvé setkala s jeho pohledem nesoucím smrt, kardinál se mnou vstoupil v telepatický kontakt, během něhož se projevil jako velmi schopný diskutér, na rozdíl od většiny jeho podřízených. Začal zeširoka, obrací pozornost na to, že brání a bojuje za své přesvědčení a lacině apeloval na to, že i já bráním své přesvědčení, a že mají právo existovat různá přesvědčení, v čemž spočívá krása světa a jeho mnohostrannost. A že vše je nutné, noc i den, býložraci i predátoři! A že jedno bez druhého nemůže existovat, že vše zabezpečuje rovnováhu, jako jin a jang! Ale... „trochu“ se s podobnou filozofickou pastí opozdil, měl jsem už celkem obšírné zkušenosti ze setkání s Temnými hierarchy různých úrovní i s podobnou filozofií, která byla ještě doprovázena silným vlivem na úrovni podvědomí a aktivním studováním slabých míst a evolučních „bílých míst“ v systému obran. V principu, podobná filozofie byla Temnými hierarchy využívána k odvrácení pozornosti, k vytvoření uvolněného prostředí. Zároveň probíhala aktivní příprava převzetí kontroly nad vědomím a v případě neúspěchu, ke zničení protivníka. A právě to dělal i během svých filozofických proslovů, které mohly poplést jedině nováčka, kterým už jsem tehdy dlouhou dobu nebyl. Už jsem měl pro sebe dávno vyjasněný rozdíl mezi sociálními parazity a i těmi nejrveživnějšími predátory, a zamlžit mi mozek podobnými diskusemi se mu nemohlo podařit, ale... přesto to zkoušel. Hlavní příčinou bylo, jak jsem již psal, přání studovat mě nejdůtější, jak je možno, aby mohl v potřebný okamžik zasadit rozhodující úder. Mě to vše bylo jasné a tak jsem se mu snažil ukázat jen to, co jsem považoval za vhodné, a současně s tím jsem studoval já jeho. K mému překvapení si toho dokonce ani nevšiml, zjevně zvyklý na to, že mu nikdo podobný druh věcí nebude schopen dělat.

Tak či onak, filozofické debaty nemohly trvat věčně a v jeden okamžik mi učinil přímou nabídku přejít na jeho stranu a barvitě vylíčil, jaké možnosti se mi otevrou, a nejen na Midgard-zemi. Mluvil o tom, jaké možnosti se před námi otevrou, pokud spojíme své úsilí, že se nakonec podaří zavést na planetě pořádek, ukončit všechny války, a... začne ráj na Zemi! Z „nějakého“ důvodu se mi takový „ráj pro idioty“ nezamlouval, což jsem mu bez váhání řekl! Odehrálo se ještě několik rozhovorů, zjevně napoprvé neuspěl v detekci mých slabých a bílých míst a nechtěl začínat jakékoliv akce, dokud nezíská kompletní obraz, kdo a co já z jeho pohledu jsem.

Jak už jsem psal, v souvislosti s posledními událostmi se v San-Francisku sjeli

hlavy všech tajných organizací a řádů, mezi nimiž bylo několik Světlych hierarchů, někteří z nich vedli tajné řády Světlych a někteří byli infiltrováni do tajných řádů Temných. Tento druh společných setkání byl na Midgard-zemi celkem častý, obvykle se konal na výzvu jednoho z vysokých hierarchů jedné či druhé strany. V daném případě iniciovali setkání Temní, protože chtěli obvinít Světlou stranu z toho, že zde začala bojové operace, což bylo v rozporu s platnou, nedávno uzavřenou, smlouvou o příměří. Během těchto společných setkání bylo pod hrozbou smrti zakázáno jakkoliv nepřátelsky jednat proti sobě navzájem. Problém spočíval v tom, že já jsem byl sám pro sebe, nepatřil jsem k žádným tajným řádům či organizacím, stejně jako Světlana, i když jsme tou dobou navázali kontakt s několika lidmi, kteří v hierarchii Midgard-země ze Světlé strany zaujíмали vysoké postavení. Ale Temní hierarchové nechtěli věřit, že jsem jednal nezávisle na komkoliv a ze své vlastní iniciativy, zvláště poté, co viděl, jak se Světlana setkala s několika našimi přáteli. Těžko dnes soudit, co si myslel po Světlanině setkání s naším novým přítelem (to je jméno jeho ducha, to i jeho pozemské jméno uchovám v tajnosti, protože je do dnešního dne naživu a veřejné odhalení by mu mohlo silně zkomplikovat život, který je i bez toho dost komplikovaný), kardinál mu zasadil velmi silný úder a upadl do hlubokého kómatu, máločím se odlišujícím od smrti. Kardinál mu prakticky usmažil mozek, skoro tak, jako to dělá elektrické křeslo. Jakmile jsem se o vraždě dozvěděl, okamžitě jsme se Světlanou začali práci na jeho obnově, dokud neuběhlo příliš mnoho času a nikdo se o jeho smrti nedozvěděl, a nebylo přistoupeno k pitvě a prohlášení o smrti. Bylo by podivné, kdyby člověka oficiálně prohlásili mrtvým, udělali by pitvu se všemi jejími následky a on by se potom objevil živý a zdravý, bez příznaků pitvy. Tak či onak, podařilo se mi kompletně odstranit jeho zranění a vrátit k životu předtím, než se zvěst o jeho smrti mohla roznést.

Když jsem to dokončil, rozhodl jsem se nezůstat jen při tom. Kardinál zjevně předpokládal, že se nikdo neodhodlá, při znalostech, kdo a co je on sám zač, z čehokoliv ho obvinít a tím méně pro něj požadovat trest. Možná by to někdo udělal, jen jsem na to nechtěl čekat, vstoupil s ním v telepatický kontakt a vyzval ho podle všech pravidel na souboj. Je možné, že kardinál zasadil smrtelný úder záměrně, s očekáváním, že zareaguji právě takto. A v okamžiku... v okamžiku, kdy jsem dokončil svou deklaraci, kardinál bez změny výrazu tváře bleskově zasadil svůj první úder, na který jsem však už byl dávno připravený. Jeho údery byly velmi silné, namířené na způsobení maximálního poškození. Já jsem ho také nenechal dlouho čekat na odvetné údery, a... začal smrtelný duel v přímém smyslu slova. Nebyl to duel do první krve nebo zranění, nebo kdo dříve řekne „vzdávám se“ či „vyhrál jsem“. Byl to duel na smrt, po kterém zůstane jen vítěz a z poraženého nezůstane nic! Byl to duel do úplného vymazání ducha, přinejmenším já jsem měl záměr dovést jej právě tam. Je těžké říct, o co v případě svého vítězství usiloval kardinál. Nějak jsem se neobtěžoval zeptat se ho, byl jsem mírně zaneprázdněn posilováním svých obran a studováním jeho. Duel s Temným hierarchou je vždy duelem bez pravidel. Temný hierarcha se nepřidrží rytířského kodexu cti, pro něj jsou jakékoliv metody dobré, pokud pomohou dosáhnout vítězství. Když vás zasahují, cítíte vše: jak vám hoří

nervy, jak se v důsledku úderu mění ta či ona oblast mozku na škvarek, jak se drolí vámi vytvořené struktury a hoří vytvořená těla, jejichž potenciál jde na hojení utržených ran. A vše se to děje velmi rychle. Během pouhých několika vteřin se razantně změní krevní tlak a některé cévy v mozku takový nápor nevydrží a prasknou. Ale vy se soustředíte pouze na jedno – studování vašeho nepřítele! Pro vítězství v podobné bitvě je nutné studovat to, čím vás protivník zasahuje, objevit, kudy a jakým způsobem provádí své úder, abyste u sebe mohli identifikovat slabá a bílá místa a během boje vytvořit potřebné struktury k jejich zacelení.

Boj s Temnými hierarchy Midgard-země probíhá v principu stejně jako s jejich kosmickými příbuznými. Vyhrává ten, komu to rychleji myslí, kdo umí rychleji vyrábět nové vlastnosti a kvality, nová těla a struktury, kde je lépe schopen nevěnovat pozornost bolesti, kdo nepropadne strachu o sebe samého, když pozoruje svá zranění po úderech nepřítele. Vyhrávají vždy ti, kdo jsou v libovolných podmínkách schopni jasně a tvořivě myslet, vytvářet nové, a... dělat to velmi rychle. Bojovat s pozemským Temným hierarchou je z jedné strany složitější, protože takový hierarcha velmi dobře zná vše pozemské – genetiku, zvyky, pozemskou mentalitu. Z druhé strany je boj s takovým hierarchou jednodušší, protože je zvyklý na pocit arogance a pohrdání ve vztahu k protivníku. A ačkoliv kardinál k takové kategorii Temných hierarchů nepatřil, nevzal nicméně v úvahu nebo nevěděl, že jsem se s Temnými hierarchy utkal už mnohokrát, a v mnohých případech s hierarchy velmi vysoké úrovně. A nevzal v úvahu ani to, že jsem během všech těch bojů už nashromáždil velké množství struktur, vlastností a kvalit, vypracoval velké množství nových těl ducha a nových hmot, které u něj z principu nemohly existovat. Zároveň mi každý jeho úder, zamýšlený na mé zničení, dával informaci o tom, jaké hmoty a struktury použil. Ačkoliv je úder zasazován mentálně, jeho realizace probíhá pomocí hmot. To znamená, že jestli vás úder protivníka kompletně nezabil a ještě dýcháte, pak do svých rukou získáváte veškerou informaci o tom, čím a jak vás nepřítel udeřil, a můžete následující úder stejného druhu blokovat. A pokud ještě nemáte kompletně usmažený mozek, pak po získání nové informace máte možnost zvolat „Heuréka“ a vytvořit s nově získanými kvalitami něco úplně nového, co dříve neexistovalo, přinejmenším, u vás. Tímto můj oblíbený vtip o tom, že „bití definuje vědomí“, získává zcela reálný základ. V případě, že se pošťestí a vzejdete z boje vítězně, získáte nejen vítězství nad nepřítelem, ale i určitý skok ve svém rozvoji. Pokud budete mít štěstí, pochopitelně!

Doposud jsem štěstí měl a jedna z příčin podobného štěstí spočívá v tom, že můj duch je velmi starý a předtím, než se vtělil do současného těla, zaujímal můj duch (to jest, já) poměrně vysoké hierarchické postavení. A ačkoliv jsem na Midgard-zemi začínal, jako všichni, od nuly, předchozí úroveň rozvoje mi dovolila velmi rychle se znovu rozkoukat. A to při tom, kdy se má zkušenost z tohoto vtělení principiálně odlišuje od všech mých zkušeností ze všech předchozích vtělení. Takže to nebylo intuicí – věděním předchozích vtělení, ale spíše schopností myslet **NEŠABLONOVITĚ!** Právě tato kvalita mi podle mého hlubokého přesvědčení dovolila velmi rychle projít cestou, kterou jsem nastoupil. Přesněji řečeno, má pout'

stále pokračuje a ani v tomto okamžiku nevidím její konec nebo kraj. Zkušenosti minulých vtělení a dvě pomocné nebo vedlejší duše, kromě mého hlavního ducha, mi pomohly velmi rychle projít evoluční džunglí, dostat se dále a nejen plně rozvinout svého hlavního ducha v tomto fyzickém těle, ale také proniknout do úrovně, které pro něj byly dříve nepřístupné či nedosažitelné. Při tom se opakovaně měnilo sakrální (duchovní) či základní jméno mého ducha, což znamená, že procházel principiálními změnami, které byly výsledkem mých objevů a průlomů poté, co byl můj hlavní vtělený duch probuzen. Připomenu, že v kosmické hierarchii je sakrální jméno klíčem a odráží evoluční úroveň svého nositele. K změně sakrálního jména libovolného ducha dochází pouze tehdy, pokud daný duch vstoupil do principiálně nové úrovně svého rozvoje, a čím je stupeň rozvoje bytosti větší, tím zásadnější a kvalitativně významnější musí změny být, aby došlo, v přímém smyslu slova, nové sakrální jméno. Tek tedy, když jsem se musel utkat s, měl jsem již velmi bohaté zkušenosti z bojů za předěly Midgard-země a mnoho kvalit a struktur, které jednoduše v oblasti Midgard-země není možné získat. A právě díky tomu se mi podařilo po dlouhém a těžkém boji kardinála porazit (délka boje je relativní, celý boj netrval déle než hodinu, ale během té doby se toho odehrálo tolik, že by to v jiné situaci vystačilo na celý život).

Jak už jsem vzpomínal, poté, co vám protivník zasadí úder, vzniká možnost studovat jeho „zbraň“ a neutralizovat jeho jednání pomocí vytvoření určité protizbraně na základě nově získané informace a na jejím základě vytvořených nových kvalit a struktur, které jste předtím neměli. Ale schopný a zkušený protivník dělá to samé vám, když zasazujete odvetný úder. Nepřítel také skenuje vaše zbraně a také si vyrábí nové kvality a vlastnosti jako protizbraně. Vyhrává ten, kdo rychleji najde a určí slabá místa protivníka, kdo rychleji neutralizuje a blokuje údery protivníka. Vyhrává ten, kdo měl na počátku duelu takové evoluční zisky (výhody), které protivník není schopen vytvořit vůbec, nebo na vytvoření takových vlastností a kvalit potřebuje nezanedbatelný čas, který během boje jednoduše nemůže mít. Souboj může trvat od několika vteřin do několika hodin, přičemž během této doby neustane ani na zlomek vteřiny. Je zde i další věc: v drtivé většině případů protivník, se kterým jste nuceni změřit síly, tak či onak odpovídá vaší úrovni, takže každý souboj je na život a na smrt, padesát na padesát, a neexistují žádné garance, nemluvě o jistotě, že z něho vzejdete živí právě vy. Jistě, když začínáte boj, věříte tomu, že vyhraje právě vy, pokud připustíte sebemenší nerozhodnost, nejistotu nebo strach, vstupem do boje se můžete považovat za mrtvé. Právě takový je obraz skutečné situace! Když vstupujete do boje, měli byste si být naprosto jistí o svém vítězství, a zároveň... zároveň víte, že máte rovnocenného protivníka a šance jsou prakticky vyrovnané. Ale v tom je právě esence skutečného bojovníka, přinejmenším, podle mého chápání. Vstupujete do boje s naprostou jistotou o svém vítězství, i kdybyste stáli proti ohromné hordě nepřátel. Hlavní je v ten moment jen jedno – musíte si být na tisíc procent jistí o tom, že hájíte správnou věc, a podaří-li se vám zvítězit nebo ne, závisí na tom, nakolik se dokážete oprostít od všeho na světě, dokonce i od sebe samého, a soustředit se jen na vítězství. Může přitom nastat ohnivá bolest v celém těle, cítíte,

jak váš život doslova kapku za kapkou opouští vaše tělo a nevíte, kolik dalších „kapek“ vám zbývá, ale bez ohledu na vše pokračujete v boji. A při tom ještě v první řadě musíte zajistit, aby se nic nestalo vám nejdražší bytosti – Světlaně, kterou také bijí a bijí, aby ji zničili. A takto se odehrává každá srážka.

Mimochodem, držím se filozofie nikdy nezasazovat první úder. Vždy se snažím apelovat na hlas rozumu, ale pokud se tento neukáže vůbec, nebo se neukáže v dostatečném množství, pak první úder vždy zasadí protivník. Dělají to často proto, že, podle světonázoru Temných sil, na hlas rozumu apelují jen slabí, a silní uznávají jen jedno – sílu! A pokud se na ně někdo obrátí s rozhovorem, pak dříve nebo později Temný hierarcha zasadí svůj úder – je to jejich styl jednání, takto oni uvažují. Čas rozhovoru využívají na studium svého protivníka, aby jejich první úder byl maximálně efektivní.

Jsem přesvědčen o tom, že je vždy třeba pokusit se vyřešit konflikt mírovou cestou, a jen pokud je to nemožné, řešit otázku z pozice síly. Přitom, když takové situace vznikají, neukazuji svůj „certifikát“ o mé úrovni rozvoje a mém situování v Hierarchii Světla. Jednak považuji takové chování za nesprávné, to za první. A za druhé, je pro mě důležité poznat, co bude říkat a jak se ke mně, jako k inteligentní bytosti, bude ta či ona bytost chovat nezávisle na tom, jaká je moje hierarchická úroveň. Dělám to tak proto, že mnozí z Temných hierarchů, hlavně nižších úrovní, se začínají kroutit a vytáčet, když uvidí mé hierarchické znaky. Protože v mnohých případech se musím zaobírat Temnými poté, kdy se ke mně někdo obrátí pro pomoc. Proto se objevuji vždy ve svinutém stavu, nenechám své struktury rozvinout, neukazuji svého ducha. A pokud se ta či ona bytost začne chovat arogantně, pohrdavě, jednat se mnou jako s mravencem, ne jako s rozumnou bytostí, pak rozvinu své struktury ve větší či menší míře v závislosti na tom, kolik toho daná bytost ví a do jaké míry chápe kosmickou hierarchii. A prakticky vždy, po demonstraci hierarchického „certifikátu“, se podobné bytosti začnou omlouvat a vytáčet, ospravedlňovat své, pro rozumnou bytost nepřipustné, chování. Ale mě to už nikdy nezajímalo – dal jsem jim šanci chovat se jako rozumné bytosti, a ony... tu šanci nevyužily.

S jakými jen situacemi jsem se nesetkal! Byly případy, kdy začínali boj i Světlí hierarchové, zvláště když jsem se při pohybu vpřed dostal do pro mě principiálně nových vesmírných prostor. Ale vždy se jednalo o nedorozumění. Aby bylo pochopitelné, o co šlo, uvedu jeden příklad. Jednou, už mnoho let nazpět, se mi podařilo vytvořit principiálně nové struktury a vytvořit těla ducha ze hmot, principiálně odlišných od těch našich. Pro sladění nesladitelného se mi podařilo vytvořit určitou strukturu, princip práce které z pochopitelných důvodů nebudu uvádět. Pronikání do nových prostor šlo jednoduše fantasticky, ale... když jsme se v nich začali pohybovat, téměř ihned na nás se Světlanou velmi silně zaútočili.

.....

.....

.....

Samozřejmě, že jsem neodpověděl na ránu ranou, ale jen se jich zeptal, proč

nezahájili komunikaci a nevysvětlili situaci, a vše by mohlo být vyřešeno bez jakýchkoliv následků pro jejich kosmický prostor. Na mou otázku odpověděli, že byli přesvědčeni, že neexistuje žádná jiná cesta k zajištění stability jejich prostoru, než naše zničení, s ohledem na to, jak silně jsme se od nich odlišovali. Na což jsem jim řekl svůj názor na tuto záležitost – za prvé, vždy je nutné vyzkoušet všechny možnosti, včetně těch zdánlivě nepravděpodobných a neuvěřitelných, než se přistoupí ke krajním opatřením. A za druhé, pokud se mi podařilo proniknout do jejich prostor, které se velmi výrazně odlišují od našich, a zůstat při tom naživu, naznačuje to, že mohu být schopen najít takové řešení, při kterém jejich prostor zůstane nepoškozen! A pro takové řešení potřebuji maximálně kompletní informaci o jejich kosmech. Když jsem shromáždil potřebné informace, vytvořil jsem pro sebe a Světlanu dodatečné struktury a těla ducha, čímž byl problém vyřešen. Neobvyklost situace spočívala také v tom, že jsem se musel nemálo „zapotit“, aby se mi podařilo zahájit telepatický kontakt. Tak velmi silně se ty bytosti odlišovaly od všech těch, se kterými jsem se měl možnost setkat do té doby. Tak tedy, tento příklad ukazuje, že i po obdržení úderu se vyplatí nespěchat s odvetou a stojí za to pokusit se o vyjasnit příčiny napadení.

Obecně, žádný Světly hierarcha nikdy nezasadí úder první! Dokonce i když existuje velká pravděpodobnost toho, že bude napaden. Dokud k útoku nedorazí, neměly by existovat žádné preventivní údery, protože v opačném případě mohou podobné skutky vést k tomu, že u někoho může vzniknout přání zasazovat „preventivní“ údery podle svého uvážení a libosti. A při tom by možná vysvětloval nutnost podobných akcí tím, že pokud se událostem nechá volný průběh, určitě to povede k těm či oněm negativním následkům, aby se tomu všemu v budoucnu zabránilo, je třeba jednat dnes! Nicméně, i kdyby se události skutečně vyvíjely podle daného scénáře, nelze uskutečňovat libovolné preventivní údery, protože vždy existuje možnost, že mohou nastat ty či ony změny, a k žádným negativním následkům nedorazí! Tehdy, a jen tehdy je možné přijímat odvetná opatření, když se ta či ona hrozba přemění z možné na skutečnou. Informace o možnosti těch či oněch negativních akcí dává právo na provedení opatření, aby se jim předešlo, a k přípravě na jejich odražení v případě, že k nim přece jen dojde!

Tuto pozici mohu potvrdit plně reálným příkladem, jednoduchým na pochopení pro prakticky libovolného člověka, vzdáleného hierarchickým pravidlům. V poslední době se určitými kruhy v současném Rusku, a nejen v něm, probírá informace o tom, že v druhé světové válce byl agresorem Sovětský svaz a nikoliv „ubohé“ hitlerovské Německo. A tento názor ospravedlňují tím, že generální štáb připravoval grandiózní útok sovětských vojsk proti německým divizím, a tento útok byl plánován na začátek července. Že Josef V. Stalin čekal, až Adolf Hitler dá příkaz k útoku německých vojsk přes kanál La Manche, aby zahájil útok sovětských vojsk. Sovětská armáda měla prý nejen více tanků, než všechny ostatní zúčastněné strany dohromady, ale také „zastaralý“ tank T-28 téměř ve všech charakteristikách převyšoval prakticky všechny tanky hitlerovského Německa! A také mnohem více dělostřelectva, letadel, a mnoho, mnoho dalšího! A to je pravda, ale... byl to Adolf Hitler, kdo dal ve 4 hodiny ráno

22. června příkaz k napadení Sovětského svazu, a tím zároveň jednou provždy vyřešil otázku, kdo byl agresorem. Stalinovy záměry zasadit hitlerovským vojskům úder první tak zůstaly v rovině záměrů a agresorem se stalo hitlerovské Německo! Takže, ať se to někomu líbí, či ne, Sovětský svaz se **SKUTEČNĚ** stal obětí této agrese a zaplatil za to více než třiceti miliony lidských životů, z nichž drtivá většina byly životy Slovanů – Rusů, Ukrajinců a Bělorusů.

Naskytá se otázka, stálo by sovětským vojskům za to zasadit nějaký preventivní úder, či ne? A kdo ve skutečnosti stál „za zády“ Hitlerovi a jaké cíle ti loutkovodiči měli? V knize „Rusko v křivých zrcadlech“ jsem podrobně popsal svůj názor na tyto události a podpořil jej nevyvratitelnými důkazy. Má verze nedávno neočekávaně získala další nevyvratitelný důkaz. Celkem nedávno byl ve Velké Británii odebrán status tajemství dokumentům z druhé světové války, a... ty dokumenty skrývaly nejpodlejší ze všech možných plánů zrady, zhotovený našimi „spojenci“! V době, kdy naši vojáci prolévají svou krev na frontách, vyšší vládní kruhy USA a Velké Británie rozpracovávají plán třetí světové války proti Sovětskému svazu! Tomu plánu dali označení „Operace nemyslitelná“ (*Operation Unthinkable*). Podle něj měly armády USA, Velké Británie a 10-12 německých divizí, které spojenci po jejich kapitulaci transformovali a pod velením anglických a amerických instruktorů připravovali k novým bojům, společným úsilím zaútočit na vojska Sovětského svazu. Začátek operace byl naplánován na 1. července 1945.

Všem už bylo jasné, že hitlerovské Německo je v troskách, a spojenci očekávali, že po kapitulaci Německa bude ruská armáda unavená a neopatrná, bojová technika bude zcela opotřebovaná... Stručně řečeno, lepší čas zasadit úder do zad si lze stěží představit! A tento podlý plán byl zastaven ne neočekávaně probuzeným svědomím spojenců, ale reálnou silou ruské armády a jejích zbraní. Berlínská operace (dobytí Berlína, p.p.) „spojenci“ otrásla, protože podle jejich konceptů bylo berlínskou opevněnou oblast nemožné dobýt, zvláště s ohledem na fakt, že sovětská vojska začala útočnou operaci, aniž by k ní kompletně završila přípravu, čímž opětovně zachránila „spojence“ před plnou porážkou stále bojujících německých divizí tím, že na sebe přitáhla pozornost větší části německých vojsk, bojujících na Západní frontě. Mimochodem, v závěrečných etapách války na Východní frontě bylo proti ruské armádě vrženo 90% síly německé armády, nejlepší divize se zkušenostmi z bojů, zatímco proti našim „spojencům“ stálo jen 10% jednotek prakticky bez bojových zkušeností a naverbovaných v posledních měsících války z rezervistů, hlavně starých lidí a chlapců! Druhým znepokojujícím momentem pro naše „spojence“, který je odradil od spuštění operace „nemyslitelná“, byla skutečnost, že sovětské jednotky 29. června neočekávaně změnily své rozmístění, a zbabělí „spojenci“ se neodhodlali začít svou dobře propracovanou operaci k vyvolání nové světové války, už proti Sovětskému svazu – proti Rusku. Ve vši této zradě a podlosti „spojenců“ je několik důležitých momentů, kterým bych rád věnoval pozornost.

1. Plán operace „Nemyslitelná“ začal být našimi „spojenci“ rozpracováván tehdy, když bylo naprosto jasné, že hitlerovské Německo je ve válce se Sovětským svazem odsouzeno k porážce.

2. Podle operace „Nemyslitelné“ měla být okupována evropská část Sovětského svazu, po Ural!

Ukazuje se, že operace „Nemyslitelné“ plně odpovídá plánu „Barbarossa“, rozpracovaného generálním štábem hitlerovského Německa!!! Naskytá se otázka: kdo je skutečným autorem těch plánů?! Pokud vezmeme v úvahu, že jak volební kampaň Adolfa Hitlera, tak vytvoření německého vojensko-průmyslového komplexu financovala finanční mafie USA, pak i autorství plánu „Barbarossa“ patří s největší pravděpodobností jim. A to, že jimi vyvořený plán „Nemyslitelné“ plně odpovídá plánu „Barbarossa“, už nemůže být náhoda. Tolik k našim „spojencům“! Když vezmeme v úvahu vše výše uvedené, je možné jen zalitovat, že Adolf Hitler dal rozkaz k útoku dva týdny před tím, než Stalin plánoval svůj útok na německá vojska. V takovém případě by válka s hitlerovským Německem skončila v roce 1941 rychlým vítězstvím a nebylo by několika desítek milionů obětí a země rozvrácené válkou... Vždyť dnes už je nad slunce jasné, že druhá světová válka, stejně jako první světová válka a následná sionistická revoluce roku 1917 byly vyvolány jen s jedním cílem – zničit Rusko a jeho páteř, ruský národ, přesněji – národ Rusů! A že německý národ se, díky určitým národnostním rysům, stal drobnými v rukách židovské finanční mafie a z oněch dvou světových válek kromě mnohamilionových ztrát, dvojnásobného kompletního okradení své země a ostudy nic nezískal. Všechnu „smetanu“, všechen zisk z dvou světových válek sebrala židovská finanční mafie, která má od konce 19. století své velitelství v USA...

Jako vždy jsem se „trochu“ nechal unést od svého oblíbeného tématu, jakmile se naskytla vhodná příležitost. Bolí mě duše z toho, jak se pokoušejí zkreslit (hlavně v poslední době) pravdu o událostech, spjatých s Ruskem, s jeho rolí v těch událostech. Duše bolí kvůli potokům vylitých a vylívaných lží o rusku a jeho národech, hlavně o ruském. Někteří mě obviňují za to, že mluvím a píši o genocidě Rusů, přičemž v Rusku žije mnoho jiných národů, které také strádaly, a považují takový výklad za nespravedlivý. Jsem přesvědčený o tom, že takto smýšlející mé knihy nečetli a neznají nebo nechťejí znát skutečný obraz. Za prvé, vždy mluvím o ruském a dalších původních národech Ruska, čímž mám na mysli **NÁRODY, KTERÉ PŘEBÝVALY NA ÚZEMÍ SOUČASNÉHO RUSKA NE MÉNĚ NEŽ 500 LET A NEMAJÍ SVÉ NÁRODNOSTNÍ STÁTY ZA JEHO HRANICEMI**! To je za prvé. A za druhé, právě ruský a další slovanské národy prošly neuvěřitelnými strastmi, nesrovnatelnými se strastmi jakéhokoliv jiného národa! To za druhé. Za třetí, pokud je ostatním původním národům Ruska dovoleno mít své nacionální (národnostní) organizace, pak Rusům je to v Ruské federaci **ZAKÁZÁNO**! A to už je přímé potvrzení narušení rovnoprávnosti národů! Za čtvrté, populaci současného Ruska tvoří stále více než z 80% národnostní Rusové, což podle mezinárodních pravidel znamená, že se Rusko považuje za **MONONÁRODNOSTNÍ** zemi! Mezinárodní pravidla určují, že za mononárodnostní se považuje země, ve které je více než 70% populace jedné národnosti. Nehledě na to jsou však Rusové v Ruské federaci těmi nejbezprávnějšími!

Systematické zničení ruského národa povede i ke kompletnímu zničení ostatních

původních národů Ruska, ať už to chápou, nebo ne. Proto když otevírám otázku tisícileté genocidy Rusů, otevírám tím zároveň otázku budoucnosti ostatních původních národů Ruska, protože bez ruského národa pro ně žádná budoucnost existovat nebude. A ještě: někdo o tom a mnoha dalších věcech musí mluvit otevřeně, bez ohledu na to, jak budou sociální parazité **NA PRAVDU** reagovat. Genocida Rusů neprobíhá jen na fyzické úrovni (přístřednictvím GMO potravin, očkování, medikamentů atd.), ale je vedena i na kulturní úrovni (zkresluje se pravda o Velké minulosti), na jazykové úrovni, atp. Proto vystupují na obranu svého národa, který si zaslouží žít důstojně ve své vlastní zemi, která je navíc i bohatá na přírodní zdroje. Pochopitelně, nejsem sám (k mé radosti), koho z osudu Rusů bolí duše. Naneštěstí ale mnozí z těch, kteří zvedají hlas na obranu ruského národa, to dělají neuměle a dopouští se mnoha chyb, což jde na ruku sociálním parazitům. Existují bohužel i pseudopatriotické organizace vytvořené sociálními parazity, které mají za cíl zdiskreditovat samotnou myšlenku sebeuvědomění ruského národa. Důkazem podvrtné činnosti podobných pseudopatriotických organizací může sloužit příklad jejich „osvětové“ činnosti. Například, nedávno mi poslali email, ve kterém se mě snažili „osvítit“ ohledně původu slova **SLOVANÉ**! A jaké „odhalení“ mi v boji proti mé nevědomosti nepředložili! Napsali mi, že název „slované“ pochází od anglického slova „**SLAVE**“ – „**OTROK**“! Pokud je otroků hodně, vzniknou **SLAVENI** – Slované! Jinými slovy, pseudopatrioti se skrz takovou nevědomou manipulaci pokouší natlouct Rusům do hlav myšlenku, že předkové Slovanů byli **OTROCI**, a i oni sami jsou **OTROKY**! A bohužel, mnoho lidí na podobný výmysl ze své nevědomosti nebo z pseudologiky podobných názorů skočí.

Objasnění pro ty, kteří neznají anglický jazyk. „**OTROK**“ se anglicky skutečně píše **SLAVE**, ale vyslovuje se jako **SLEJV**, nikoliv SLAV(Slovan)! Slovo „slované“ se anglicky píše **SLAVS** nebo „**SLAVIC PEOPLE**“, což se anglicky vyslovuje jako **SLAVS** nebo „**SLAVIK PIPL**“ nebo prostě „**SLAVJANÉ**“! Jak je z vysvětlení patrné, Slované nemají k otrokům žádný vztah, nemluvě už o tom, že anglický jazyk se zrodil teprve na přelomu 9 - 10. století z ruského jazyka, zatímco jazyk Rusů na Midgard-zemi existoval stovky tisíc let a byl rodným jazykem, kterým hovořili naši předkové ze vzdálených i blízkých hvězd! A právě ruským jazykem hovořila celá Bílá Rasa, žijící na Midgard-zemi – potomci hvězdných předků...

Jak se dalo čekat, opět jsem trochu dostal „smyk v zatáčce“, ale doufám, že pro čtenáře těchto řádek jsou mé „zajížděky“ zajímavé, i ony odrážejí to, co je mi drahé, kvůli čemu mě bolí duše a takovým způsobem obsah těchto „zajížděk“ v plné míře odpovídá názvu mé autobiografické kroniky, „Zrcadlo mé duše“. A nyní už se mohu v myšlenkách vrátit k dávnému roku 1994...

Výše uvedené příklady zřetelně ukazují, jak se činnosti na úrovni magie principiálně odlišují od všem známých a obvyklých činností na fyzické úrovni. Mnou uvedená fakta z nedaleké minulosti Midgard-země ozřejmují, jak národy slepě konaly a konají to, co sociální parazité potřebují. Drtivá většina dnes žijících lidí nemá nejmenší podezření, kdo a proč vyvolal světové války 20. století a považují USA za

zemi, která na porážce hitlerovského Německa nese obrovský podíl. A díky jezuitské propagandě si dnes už mnozí myslí, že ne Sovětský svaz, ale právě USA sehrály v porážce hitlerovského Německa zásadní roli, a v samotných USA jsou dokonce mnozí přesvědčeni, **ŽE SOVĚTSKÝ SVAZ BOJOVAL NA STRANĚ NĚMECKA!** To není vtip! Něco takového je možné jen v parazitickém sociálním systému! Lidem byla důkladně vytlučena z hlav i jen idea toho, že člověk může samostatně cítit informaci, skenovat a získat jí přímo, obchází se sdělovací prostředky a propagandu. Ale pokud by se lidé rozvíjeli správně už od dětství, naučili by se sami poznávat **KDE JE PRAVDA, A KDE LEŽ!** Velmi mnoho lidí alespoň jednou v životě cítilo při určitých slovech husí kůži po celém těle, kdy celým tělem přešla vlna, podobně jako při zimnici. To se stává, když vnitřní stav rezonuje se slovy, s tím, co člověk v daný moment slyší nebo cítí. Kdyby se lidé od dětství učili takovým způsobem ladit na informace, prakticky každý by mohl rozlišit pravdu od lži. Celá věc je v tom, že když člověk slyší informaci o té či oné události, na úrovni podvědomí se naladí na událost samotnou. Pokud informace odpovídá události, vzniká kvalitativní rezonance člověka s danou událostí, což se projeví i vnímáním proudů procházejících tělem. Pokud je informace lživá, jinými slovy, neodpovídá skutečné události, tehdy člověk při naladění na danou informaci nemůže cítit proudy, které existují jen u skutečných událostí. Člověk se bude ladit na informaci a zpětnou reakci od události nezíská, protože k události, o které bude lživá informace hovořit, nikdy nedošlo. Neexistence zpětné vazby události s informací je to, co dá člověku jistotu, že informace je lživá. Samozřejmě, toto je ten nejprostější způsob rozpoznání pravdivosti informace. Ale s ohledem na to, že nám všem od dětství implantují prázdné informace (lživé nebo nesprávné), člověk nemá vůbec možnost osahat a osvojit si podobný jev na vlastním příkladě – rezonanci informace a skutečné události. Zvláště, pokud je informace už vryta v genetické paměti. Mohl bych uvést mnoho příkladů, ale uvedu jen jeden, ten nejzajímavější.

Jednou jsem se po slovech Světlany zamyslel nad tím, že existuje výjimka z určité jazykové zákonitosti, která platí pro všechny národy. U Francouze je jazyk, kterým hovoří, francouzština, u Němce – němčina, u Angličana – angličtina atd. Pouze u ruského jazyka je to jinak, hovoří jím „ruskije“!⁶ U všech národů se národnost určuje podstatným jménem, a jazyk, kterým člověk hovoří, se určuje přídavným jménem. Jen u ruského člověka se člověk i jazyk, kterým hovoří, označují přídavným jménem! Ale člověk nemůže být vlastností svého jazyka! Sociální parazité vnesli disharmonii dokonce i na této úrovni! V souladu s obecným pravidlem by to mělo být následovně: člověk je Rus, a hovoří rusky, či jazykem Rusa je ruština! Zdálo by se, jaký je v tom rozdíl? Rozdíl je velký! Rus – ruský, Rusa – ruská! Na genetické úrovni se obnovuje harmonie člověka se sebou samým, se svým sebeurčením. A o tom, nakolik silný vliv může takové sebeurčení mít, hovoří reálný případ. Jedna dívka mi napsala, že se jednou rozhodla experimentovat a pronesla - „Já **RUSA**“, výsledkem čehož se ihned zbavila nachlazení, natolik silně její genetika

6 ruskije (русские) – znamená v ruštině „rusové“. Český ekvivalent by snad byl něco jako „ruští“, v češtině však tato jazyková „výjimka“ neexistuje: podobně jako česky hovoří Čech, tak rusky hovoří Rus, nikoliv „ruský“.

na správné sebeurčení reagovala. Podobná reakce bude pochopitelně jen u Rusů, u lidí jiných národností k podobné reakci na dané slovo nedojde! U nich je i bez toho plná harmonie se sebeurčením. Bylo by to rovno tomu, kdyby Rus řekl v gruzínském jazyce, že je Gruzín(ec)! Žádná reakce nebude! Protože ani slovo, ani jazyk nerezonují s genetickou pamětí. Ale stačí Rusovi jen pronést – „Já **RUS**“, a proudy pronášeného slova vstoupí v kompletní rezonanci s ruskou genetikou a tělem proběhnou „mravenci“, díky kterým nezmizí jen silné nachlazení, ale odkryjí se i mnohé další bloky! Vysvětlení takového „zázraku“ je velmi prosté: každé slovo moduluje proudy, které prochází našim tělem, a tyto proudy mají na fyzické tělo vliv. Pro člověka s ruskou genetikou je slovo „**RUS**“ určitým kouzelným „sezame otevři se“, které člověku otevírá přístup k bohatstvím jeho vlastní genetiky, která se do toho okamžiku nacházela ve stavu spánku. Děje se to u člověka libovolné národnosti, s výjimkou případů, kdy bylo někomu z určité vůle nebo zlého úmyslu vnuceno odlišné sebeoznačení namísto toho, které u nich existovalo odjakživa. Kajzaky například po revoluci začali nazývat Kazachy, obyvatele současného Mongolska – Mongoly, ugrofíny – Tatary a Turky, atd. Ale pokud je u člověka vše v pořádku, pak může cítit co je pravda a co lež – na úrovni reakcí svého těla na reálnou a pravdivou informaci. Při dalším rozvoji svých možností může člověk samostatně získávat pravdu, důvěryhodnou informaci, bez které je jakákoliv činnost odsouzena k nezdaru, a v mnoha případech vede i ke smrti aktéra.

Boj mágů, a přesněji, hierarchů, se nepodobá žádnému jinému boji. To jen v pohádkách a legendách jsou bojovní mágové vyobrazováni jako kouzelníci, kteří svými kouzly (zaklínáními) vyvolávají síly ohně, vzduchu, vody a země, materializují zbraně, které za ně bojují, nebo vytvářejí kouzelné zbraně, kterými bojují oni sami. Jsou to v zásadě výmysly režisérů, kteří se snaží boj mágů prezentovat maximálně efektivně pro diváka. Boj mágů prostřednictvím zaklínání – to je velmi primitivní úroveň, protože ti, kteří zaklínání používají, v drtivé většině nechápou a neznají, co se během pronášení zaklínání děje. Byl to mimochodem hlavní důvod, který vedl k úplné porážce volchvů v konfrontaci s černými mágy, kteří přišli do Kyjevské Rusi pod rouškou křtitelů v 9-10. století n.l. Pseudokněží, kteří zablokovali akce volchvů, zdiskreditovali před zraky davů jejich činy a tím přesvědčili poslední zmíněné o tom, že jejich „Bůh“ je mocnější, než staří „Bohové“! Zároveň umně zmanipulovali dav na úrovni podvědomí, přivedli ho do agresivního stavu a agresí nasměrovali proti svým protivníkům – volchvům, nedávajíc jim tak šanci na protiakci. A rozvášněný dav pod vedením černých mágů s volchvy zvířecky naložil. S volchvy, kteří byli jedinou silou, schopnou čelit činnosti černých mágů – pseudokřtitelů!

Libovolné zaklínání představuje pevný program ovlivňování proudů primárních hmot, které tělem volchva ve stavu zvláštního transu protékají. Mění se při tom vztahy primárních hmot v proudu a síla proudu každé z nich. Ale pokud se to vše děje bez pochopení podstaty procesu, pak se volchv ocitá v roli slepce. Právě toho využili černí mágové, kteří byli na rozdíl od volchvů vzděláni v tom, co se při splétání proudů primárních hmot během pronášení zaklínání děje, a poměrně lehce shromáždili potenciál davu a mohli akce volchvů zablokovat. Ti, kdo černé mágy

připravovali, pravděpodobně už dopředu studovali hlavní zaklínání, kterými volchvové vládli, a připravili své adepty dlouho předtím, než se vůbec vydali plnit svůj úkol. Do našich dnů se uchovalo množství legend, ve kterých „svatí“ černí mágové obraceli davy pohanů na křesťanství právě díky tomu, že porazili volchvy, žrece různých kultů, právě v magickém souboji, zároveň tím lidem ukazující, že jejich Bůh je silnější! Zajímavé je na tom všem i to, že volchvové a žreci různých kultů sami v menší či větší míře podváděli lidi. Prováděli ty či ony magické skutky sami a lidem vysvětlovali, že skrze ně koná ten či onen Bůh. Tímto způsobem se pokoušeli podtrhnout svůj zvláštní status, přinutit lid poslouchat jejich příkazy tím, že je vydávali za příkazy „Bohů“! Proto u lidí vznikl dojem, že „zázraky“ pocházejí ne od člověka samotného, ale od toho či onoho „Boha“. Když proto přišli černí mágové a porazili volchva-člověka s jeho konkrétními schopnostmi a možnostmi, lidé byli přesvědčeni, že žreci cizího Boha porazili právě jejich Bohy! Sociální parazité využili nejmenších chyb, lží, osobních ambicí volchvů, aby je v magickém souboji porazili.

Naneštěstí, všechny ty „malé triky“ ke zvýšení vlastní autority vedly k tomu, že obyčejní lidé začali vnímat skutky volchvů samotných jako skrz ně projevovanou vůli Bohů. Když proto volchvové v soubojích s černými mágy prohrávali, lidé to přijímali jako prohry jejich starých Bohů. Tak podvod volchvů (z „nejlepších“ pohnutek) vedl k tomu, že si lidé začali upřímně myslet, že skrz volchvy projevují svou sílu Bohové! I v dnešní době mnozí, obdaření v té či oné míře darem od přírody, vydávají projevy svého daru jako konání vyšších sil, které se pouze odehrává skrze ně. Lidé tak rychleji uvěří a začnou je následovat. Lidé si velmi neradi přiznávají, že někdo jiný může dělat to, čeho oni sami nejsou schopni a vnímají nepřátelsky ty, kteří mluví pravdu! Ale stačí člověku jen říct, že je jen nástrojem vyšších sil, a... lidé vše hned vezmou za bernou minci. Taková je bohužel psychologie lidí! Lidé nemají rádi, když se od nich někdo v něčem odlišuje a s radostí přijmou informaci o tom, že je druhý člověk jen nástrojem, nádobou pro vyšší síly a sám o sobě neznamena nic. Volchvové toto chápali a vyšli vstříct přáním davu, aby i ty nejzákladnější morální normy mohli představit jako požadavky Bohů které reprezentují, ne jako své vlastní. Přání vyjít masám vstříct s nimi v konečném důsledku sehrálo krutý žert, zvláště s ohledem na to, že s nástupem Noci Svaroga možnosti volchvů silně zeslábly, zároveň s tím, jak možnosti černých mágů znatelně vzrostly. Bohové Slovano-Árijců byli lidmi, kteří dosáhli úrovně tvoření, a na ně neměla Noc Svaroga téměř žádný vliv. Proto kdyby volchvové skutečně byli jejich nástroji, porazili by libovolného černého mága. Právě proto, že každý volchv pracoval na své úrovni možností a využíval zaklínání, aniž by si byl vědom probíhajících procesů, byli volchvové v soubojích poráženi černými mágy řeckého náboženství, které se později začalo nazývat křesťanstvím.

Takže, souboj bojového mága s bojovým mágem se principiálně odlišuje od souboje válečníka s válečníkem. Hlavní odlišnost souboje bojových mágů od souboje válečníků spočívá v tom, že u bojových mágů se hlavní střet odehraje na jiných úrovních reality, které drtivá většina lidí nevnímá. Ale těm, kdo mohou další úrovně reality pozorovat, se souboj bojových mágů odkryje z velmi neočekávané strany. Míchání barev, různobarevné víry, v nichž se barvy neustále mění, ve své kráse

neuvěřitelné volumetrické struktury, které stojí proti sobě a během vzájemných srážek se neustále mění! To vše by svou krásou člověka mohlo ohromit, nebýt jednoho malého „ale“! Není to svého druhu laserová show, ale souboj, souboj na život a na smrt. A všechny ty změny barev, struktur a proudů nejsou nic jiného, než boj o život. Kdo bude rychlejší, kdo se je schopen rychleji zaštitit před úderem protivníka a najít jeho slabé místo, ten má šanci zvítězit a sám zůstat naživu, a protivník v případě porážky zemře! V lepším případě zemře jeho fyzické tělo, v horším – zemře jeho duch, a v tom nejhorším případě se on nebo jeho duch stane otrokem vítěze. Právě to jsou způsoby černých mágů a černých hierarchů! Poslední možnost výsledku boje je ta nejhorší, přinejmenším pro mágy Světla nebo hierarchy Světla. Protože Světlní mágové a hierarchové nikdy neproměňují své protivníky v otroky – to je oblíbená činnost Temných.

V magickém souboji se během vteřiny může odehrát tisíc událostí a akcí, a každý protivník se pokouší předběhnout svého protivníka. Výsledek souboje závisí na rychlosti, na tom, jak rychle pracují mozky a na mnohém, mnohém dalším. Navenek se pro nezasvěceného člověka nic zvláštního neděje – tvář bojového mága zrcadlí velké soustředění, často velmi zbledne, někdy od zátěže až zesíná a na tváři se objeví smrtelná únava. A pochopitelně, vítěz duelu sní jen o jediném – co nejrychleji se dostat do postele a usnout! Vyčerpání po boji bývá tak velké, že je téměř nemožné pohnout byť rukou! Ale to nejnepříjemnější na tom je, když musíte ihned začít následující boj, sebrat pro to všechnu svou vůli a sílu, zatnout pěsti a bít se, bít se, bít se... dokud nebude poražen poslední nepřítel, nebo vy sami nepadnete mrtví k zemi. Často se musíte utkat s několika protivníky najednou a oni nečekají, až na ně dojde řada, ale zaútočí všichni naráz jako smečka psů a začnou vás trhat na kusy, v přímém smyslu slova. Souboj mágů je jedním z nejnelítostnějších, hlavně ze strany Temných sil. Světlý hierarcha nikdy nikoho nezničí bezdůvodně, dokonce ani černé hierarchy. Po neutralizaci černého mága či hierarchy, já, například, vrátím zpět ducha protivníka jen do bodu vzniku evolučního defektu a zablokují možnost opakování černé cesty. Jedině pokud je duch skrz naskrz temný a černý, jako bezmračná jižní noc, tehdy a jen tehdy je takový duch vrácen zpět na nulu!

Největší odlišnost boje mágů spočívá v tom, že takový boj končí pouze tehdy, kdy je jeden ze soupeřů zničen nebo chycen, což je pro Světlého mága či hierarchu horší než smrt. Nikdo neodnáší z pole raněné, raněným může zůstat jen vítěz. Není možné se ani stáhnout z boje, a pokud se někdo pokusí vytvořit ochranné pole, to bude fungovat jen do okamžiku, než k němu protivník najde „klíč“, což může trvat jen vteřiny. Vše závisí na evoluční úrovni protivníka a jeho schopnosti rychle přemýšlet. Duel mágů se může odehrávat na libovolnou vzdálenost, od několika metrů do miliard miliard světelných let a na ještě větší vzdálenosti, které jednoduše v konceptech současného pozemského člověka nemají analogii, nejsou k dispozici odpovídající jednotky vzdálenosti. Takže, zaklínání jsou už dávno dávno překonaná, protože během doby, než „zaklínač“ vysloví první písmeno, je možné provést miliardy akcí. V magickém boji (budu jej pro zjednodušení nazývat takto) vše závisí na rychlosti – rychlosti konání, rychlosti analýzy, rychlosti přijímání rozhodnutí a

rychlosti vytváření nových vlastností a kvalit. A ještě jeden detail... V minulosti byli dostatečně silní mágové a bojovní mágové, které na Rusi nazývali Vítězi (Vitjazjami). Ti do té doby, než se prostřednictvím zaklínání dostali do zvláštního stavu transu, byli zranitelní nejen ze strany magických útoků, ale i obyčejnými zbraněmi. Pokud byli zastiženi nepřipravení, mohli být zabiti šípem, mečem, nožem, kopím, a i obyčejným kamenem, což má nemálo svědectví v legendách a mýtech, které se zachovaly do našich dnů. Konstrukteři zaklínání, jak se ukázalo, tím, že se pokoušeli rychle odchovat co nejvíce adeptů, obdařených od přírody darem, udělali všem, nevědomky, „medvědí službu“!

Prakticky nikdo se nezatěžoval pochopením toho, co se v okamžik samotného zaklínání děje, všichni napínali své síly k hledání tajných starých mocných zaklínání, které by jim daly vládu nad ostatními i Přírodou! A fakt, že nikdo nikdy nic podobného nenašel, nikoho o ničem nepřesvědčilo, naopak, objevily se nové legendy, podle kterých se mocná zaklínání odhalí pouze tomu, kdo je na ně připraven, a jen ve správný čas. A do dnešních dnů pokračují lovci pokladů v hledání, a když nic nenachází, předávají plamen své posedlosti touto myšlenkou mladým hledačům starých tajemství. A taková posedlost hledáním starých tajemství není myslím náhodná! Někdo (sociální parazité) speciálně posilují zájem o takové hledání knihami, filmy, v kterých se hovoří o mocných starých artefaktech. Sdělovacími prostředky vytvářejí u lidí vnímání magických činů jen skrze prizma zaklínání. O čem jiném jsou kultovní knihy a filmy o Harry Potterovi?! Kouzelné hůlky, zaklínání – to vše v lidech formuje určité stereotypy chápání. A tyto stereotypy chápání způsobují zkreslené chápání podstaty skutečné magie a toho, jakým způsobem pracuje. A to není nějaké teoretické rozjímání, to je fakt.

Před půlrokem a něco mě navštívil spisovatel Jurij Vasiljevič Sergejev, mnohým známý jako autor knihy „Kňadžij ostrov⁷“. Jurij Vasiljevič pochází ze starého kozáckého rodu a je od přírody obdařen paranormálními schopnostmi. V minulých dobách se při správném rozvíjení svých schopností velmi dobře mohl stát vítězem – bojovým mágem, ale... časy se změnily. Ale on se, tím neméně, v poslední době aktivně zabývá hledáním a propagováním starých ruských bojových dovedností. Cestuje po zemi a setkává se s do dnešních dnů žijícími mistry Kozáckého Boje, Živy a dalších druhů starého slovanského umění boje, z kterého v určitý okamžik vzešly ve zkreslené podobě původní čínské a japonské styly bojových umění. To je téma na jiný rozhovor, ale... jeden z mistrů ruských stylů boje, vystupující pod pseudonymem Kudějara, ukázal Juriji Vasiljeviči, jak je možné vstoupit do stavu „Skály“, kdy se svaly těla promění v kámen. Dar od přírody a zaklínání dovolily Juriji Vasiljeviči dostat se do stavu „Skály“ velmi rychle, a vyprávěl mi o svých neobvyklých pocitech, když ho v tom stavu zasahovaly pěsti do hrudi, jeho hrud' zněla jako dutý sud a on necítil jakoukoliv bolest! Řekl mi, že byl sám svědkem toho, jak Kudějara ve stavu „Skály“ udeřili do hrudi deskou a ta se rozlétla na třísky! Když mi to vše řekl, navrhl mi ukázkou, kdy se dostane do stavu „Skály“. Začal pronášet slova zaklínání, mimochodem, velmi zajímavého svým obsahem, a já jsem pozoroval, jak každé jím

pronesené slovo splétá (moduluje) ten či onen proud primární hmoty a formuje, obrazně řečeno, konkrétní vzor z proudů primárních hmot. Poté se mi mechanismus aktivace stavu „Skály“ u člověka stal zřejmým. Tím, že jsem jej pochopil, mohl jsem snadno rozplést všechny proudy hmot a vrátit vše do předchozího stavu. Mohl jsem to udělat i na dálku, ale chtěl jsem si stav „Skály“ osahat, proto jsem přešel k Juriji Vasiljeviči a lehce strčil do jeho hrudi svým ukazováčkem. V okamžiku kontaktu byly svaly jeho hrudi jako kámen, ale... po několika vteřinách po doteku se všechno vrátilo do normálu. Jurij byl deaktivací stavu „Skály“ bezmezně překvapen a já jsem získal praktické potvrzení svých předpokladů, proč volchvové prohráli s černými mágy, skrývajícími se pod rouškou kazatelů „nového“ náboženství, které tehdy nazývali řeckým náboženstvím (kultem Dionýsa).

Během svého třídního praktického semináře v březnu 2010 jsem tento případ zmínil. Během vystoupení se snažím neopakovat se, snažím se vymýšlet nové věci, něco zajímavého, neobyčejného. Ačkoliv jsem deaktivoval stav „Skály“ jen jedenkrát, rozplétal jsem proudy, vytvořené zaklínáním, a byj jsem si jistý, že je jednoduše spletu v opačném pořadí. A ačkoliv jsem si byl jistý, že mě moje paměť nezradí (od události uběhlo několik měsíců), určitým způsobem jsem měl trochu obavy. Ale celý můj vědomý život jako bojovníka byl svázán s tím, že jsem pokaždé musel řešit pro mě nové úkoly, a poté nebyl nikdy učiněn pokus aplikovat na mě stejnou metodu útoku podruhé. Proto jsem muže-dobrovolníky na scéně celkem rychle přivedl do stavu „Skály“ a na vyzkoušení kvality mnou mentálně vytvořených struktur jsem jim začal zasazovat údery do hrudi, zpočátku jen lehce. Každý následující úder jsem zasazoval s větší a větší silou a během chvíle jsem jim zasazoval už poměrně silné údery, a žádný z dobrovolníků na ně vůbec nereagoval. Ale stačilo stav „Skály“ sejmout a každý z nich reagoval bolestí i na můj slabý úder. Pro účastníkům semináře to vše vypadalo tak neobyčejně, že jsem, když jsem si reakcí publika všiml, navrhl, aby se diváci přesvědčili o skutečnosti toho, co se dělo, sami. Vrátil jsem několik lidí zpět do stavu „Skály“ a navrhl zájemcům z publika, aby si to ověřili na vlastní kůži. Jeden chlapík zasazoval vši svou silou údery na solar plexus a k jeho překvapení, nikdo na jeho údery ani nereagoval, ačkoliv člověk v normálním stavu by se po takovém úderu svíjel bolestí a lapal po dechu. Silný úder tohoto typu může člověka i zabít, ale muž ve stavu „Skály“ si z toho nemohl dělat méně! Něco takového je pochopitelně velmi působivé! Následně jsem dobrovolníky naučil vstoupit do stavu „Skály“ ve zlomku vteřiny.

Když se podíváme zpět do ne příliš vzdálené minulosti, vypadalo to pro naše předky neutěšeně, kteří se v takové bídné situaci ocitli i proto, že se domnívali, že jejich protivník bude bojovat čestně, to za prvé. A za druhé, zapomněli nebo před nimi byla skryta slova Boha-hierarcha Peruna, který oznámil budoucím pokolením Slovano-Árijců, že po katastrofě, způsobené pádem měsíce Fatty, zůstanou na Midgard-zemi jen volchvové-strážci, současným jazykem – knihovníci. A i když byli schopní dělat celkem hodně, hlavně to, co mohlo vypadat zázračně a ohromit dav, nebyli bojovými mágy a využívali ve svém konání dříve vytvořená zaklínání, jejichž mechanismus práce neznali. Postupem doby samotní volchvové-strážci uvěřili, že

pracují samotná zaklínání! Ale ti, kteří ty zaklínání vytvářeli, velmi dobře chápali, jaké a za jakým účelem proudy hmot oni „splétají“ tím či oním zaklínáním, a vybírali právě ta slova, která ve stavu transu působila na potřebné proudy hmot, protékající tělem zaklínajícího. To je důvodem, proč v sobě mnohá zaklínání nenesou žádný smysl, představují jen slovní hříčky. Ale právě určitá slovní hříčka zabezpečuje propletení potřebných proudů hmot v potřebném pořadí za účelem dosažení toho či onoho efektu.

Příčina vytvoření zaklínání Osvícenými byla prostá – po poslední planetární katastrofě žilo málo skutečně osvícených, zato byla enormní potřeba praktických mágů. Proto Osvícení našli, z jejich pohledu, jediné správné řešení – najít jedince, mající dar od přírody, naučit je vstupovat do stavu transu, dát jim soubor slovesných kódů a vysvětlit jim, jaký slovesný kód-zaklínání má jaký účinek! A hotovo! Zdálo by se, že to bylo jednoduché a geniální, nebýt však jednoho „ale“! Časem všichni „společně“ zapomněli, kým a proč byla zaklínání vytvořena. A navíc, prakticky nikdo nechápal, co se při vyslovování zaklínání děje. Výsledkem toho se zaklínání velmi rychle proměnila v dogma, ve svého druhu náboženství magie, a tím je řečeno vše! Dogmatismus volchvů-strážců přerostl v náboženství magie a stal se příčinou toho, proč v okamžiku příchodu černých mágů-“křtitelů“ do zemí Rusů byli černí mágové schopni volchvy porazit. Volchvové-strážci se postupem času jednoduše stali kněžími védické tradice, ale védická tradice – to je především světónázor kosmické úrovně, založený na ateismu. Bohužel, védická tradice, která se nyní vrací, nemá vůbec nic společného se skutečným védismem a znovu opakuje zkreslenou tradici, založenou na dogmatismu. Lidé by bezpochyby měli vzpomínat na své předky, znát a chápat jejich zvyky. Ale to poslední, mám na mysli chápání, bohužel v neovédismu pozorovat nelze. Lidé jsou tupě vyzýváni slavit slovanské Bohy podle jejich hierarchie a není jim přitom vysvětleno, že Bohy naši předkové nazývali jedince, kteří ve svém rozvoji dosáhli úrovně tvůrce, jinými slovy – jedince, kteří silou své mysli mohli v menší či větší míře působit na prostor i hmotu. Ale oni byli a vždy zůstávali v první řadě lidmi, i když Lidmi s velkým písmenem.

Naši předkové vždy říkali svým sousedům, jsme děti a vnuci našich Bohů! Ne otroci či nevolníci, ale právě děti a vnuci! A dnes mnozí z těch, kdo obnovují védickou tradici, nanášejí na ni své zkreslené vnímání a vyzývají slepě a tupě opakovat chvalozpěvy k počtě toho či onoho slovanského „Boha“, vůbec nechápající důvody toho, proč to naši předkové dělali, do té doby, než do zemí Rusů přišlo krvavé křesťanství. Vše spočívá v tom, že v těch dobách ještě u Slovano-Árijců nebyla zablokována genetika a vědomí. V té době existovalo u Slovano-Árijců na genetické úrovni přímé spojení se Světlymi hierarchiemi, které oni nazývali Bohy. Tak s ohledem na to, že po poslední planetární katastrofě, která vrátila veškerou civilizaci na Midgard-zemi do doby kamenné, většina přeživších a jejich potomci nebyli schopni samostatně se ochránit před negativním působením Temných sil, hlavně v časech Noci Svaroga, pronášeli chvalozpěvy tomu či onomu hierarchovi-“Bohu“ a takovým způsobem s ním obnovovali své spojení a dostávali se pod jeho ochranu, pod ochranné pole toho či onoho hierarchie, nezávisle na tom, na které planetě-Zemi

se právě nacházel. Aby byla zajištěna optimální ochrana pro co největší množství Slovano-Árijců, každý rod Slovano-Árijců se obracel k svému Bohu-patronu. Ale i když měli energetické spojení s hierarchy-Bohy na telepatické úrovni, které zesilovalo při mentálním nebo slovesném apelu na toho či onoho hierarchu-Boha, našim předkům se takovým způsobem nepodařilo zaštitit před vlivem Temných sil, v první řadě proto, že sociální parazité už byli připraveni toto spojení Slovano-Árijců se svými hierarchy-Bohy blokovat. Nakonec se Temným silám podařilo ochranné spojení zneutralizovat, výsledkem čehož, nemaje dále vnější záštity vysokých hierarchů Světla, lidé slovano-árijských Rodů zůstali prakticky nechráněni proti akcím Temných, zvláště v období poslední Noci Svaroga. Kdyby tomu bylo jinak, žili bychom dodnes na území Velké Védické říše!

Dnes ale apely (chvalozpěvy) k předkům-Bohům z několika příčin už nic nepřinášejí. Hlavní příčina nemožnosti získání záštity toho či onoho Boha-hierarchy spočívá v tom, že téměř všichni potomkové Slovano-Árijců jsou skutky parazitů v posledních tisíci letech zablokováni (na úrovni genetiky). Pseudo-světónázor, vnucený současným Rusům sociálními parazity, vykonal své černé dílo – velmi silně narušil genetické spojení se Světlymi hierarchy našich předků. Tento svazek lze obnovit jedině osvícením věděním, a, co je nejdůležitější – obnovením své genetické paměti, která současným Rusům dovolí vrátit si nejen svobodu, ale i realizovat potenciál, založený na genetice Slovano-Árijců. Každodenní chvalozpěvy na počest toho či onoho hierarchy-Boha našich předků nedají nic – je to jen mlácení prázdné slámy. Proto v sobě prosazování všeho tohoto nese nebezpečí. Toto nebezpečí spočívá především v tom, že takovým způsobem nikdo nikdy pomoc nezíská, a slepá víra může vést ke kritické situaci, to za první! A za druhé, podobné aktivity můžou udělat lidi pasivními, podobně jako křesťanství. Protože chvalozpěv na počest Bohů-hierarchů se dnes v ničem neliší od modliteb křesťanské církve. Situace může změnit jen aktivita samotných lidí. Kdo to nechápe a vyzývá lidi tupě opakovat chvalozpěvy jako modlitby, dobrovolně či nedobrovolně slouží sociálním parazitům nezávisle na tom, zda si to uvědomuje či ne. Sociálním parazitům se podařilo mnoho Rusů infikovat ambiciózností, v nejhorším smyslu toho slova. Namísto toho, aby jednoduše konali pro dobro svého národa, mnozí se mezi sebou začínají poměřovat, kdo je „lepší“, aniž by hnuli prstem! Skutečné činy, a ne „žabomyší války“, samy lidem ukáží, kdo je skutečný vůdce a kdo stojí za svým národem, ne slovy, ale skutky.

Sociálním parazitům se podařilo nemálo: v duších mnohých Rusů se objevila prohnílost! Tato prohnílost je výsledkem dlouhého působení sociálních parazitů na Rusy prostřednictvím otrocké filozofie křesťanství! Je to i důsledkem toho, že za posledních tisíc let, „náhodou“ se shodujících s obdobím poslední Noci Svaroga, sociální parazité zničili pomocí vnějších a vnitřních nepřátel nejlepší dcery a syny Rusů a dalších původních národů Ruska, bez ohledu na to, jak se v této době vítězství Temných sil Rusko nazývalo. Je to i důsledkem toho, že v posledních tisíci letech, hlavně ve dvacátém století, aktivně zničili a zkreslili duchovní odkaz našich předků, pravdu o Velké Minulosti našich prapředků; zkreslili náš jazyk a změnili jeho výslovnost; jediný národ – Rusy – uměle rozdělili na tři „různé“ národy: Rusy,

Ukrajince a Bělorusy, využívající toho, že část Rusů – Ukrajinci a Bělorusové – se na čas dostali pod vládu jiných národů, které jim vnucovaly svou kulturu, svůj jazyk, své tradice, což se jim nepodařilo úplně, ale... otisky zůstaly! Malorusové, jak se dříve Ukrajinci nazývali, do svého jazyka přejali mnohá slova z polského, německého, rumunského a maďarského jazyka. A čím západněji, tím větší tento externí vliv na přímé potomky Rusů-Skýtů byl! Takzvaný ukrajinský jazyk se objevil až v devatenáctém století, kdy Malorus Taras Grigorijevič Ševčenko využil ruskou abecedu a gramatiku, zformalizoval maloruský dialekt a nazval ho ukrajinštinou, čímž v samotném názvu odrazil jeho podstatu – dialekt u kraje Rusi! K tomu došlo **V PŮLCE DEVATENÁCTÉHO STOLETÍ!** Z dřívější doby neexistuje jediný dokument psaný ukrajinským jazykem. A Kyjevská Rus nemá k současné Ukrajině žádný vztah! Protože na území Kyjevské Rusi lidé hovořili ruským jazykem, stejně jako ho dobře znaly a hovořily jím mnohé národy západní Evropy ještě v desátém století našeho letopočtu a dokonce i později!

Takovým způsobem tedy sociální parazité rozdělili jeden národ na části, a potom ještě obrátili novopečené Ukrajince proti Rusům, ale vždyť Ukrajinci jsou také Rusové! Bratra poštvávají proti bratru a při tom se radují, když se nevelká část Ukrajinců, koupená za peníze sociálních parazitů, promění v ukrajinské nacisty, nenávidějící vše ruské, a když si uvědomíte, že Ukrajinci jsou Rusové, hovořící maloruským dialektem, pak v podstatě nenávidí sami sebe a své předky, protože v Kyjevské Rusi žili Rusové a hovořili ruským jazykem! Pobouřeným čtenářům nedoporučuji spěchat křičet o církevním slovanském jazyce, jelikož církevní slovanský jazyk se objevil až ve 14. století, kdy už Kyjevská Rus neexistovala! Do té doby vedli pravověrní křesťanští kněží mše v řeckém jazyce. V samotné Kyjevské Rusi mluvili lidé ruským jazykem, ne ukrajinským, který vznikl z maloruského dialektu až v polovině 19. století.

Rozděl a panuj – to je základní motto sociálních parazitů. Pouze s jeho pomocí uspěli v jejich operaci zničení Venedů a Lutičů – západních Rusů. Využili lži a pomluv, aby proti sobě obrátili mocné kmenové svazy západních Rusů, a směříce se pozorovali, jak díky jejich lživé propagandě Rusové zabíjeli Rusy! A potom, když ony kmenové svazy Rusů byly oslabeny bratrovražednou válkou, vyhladili jejich zbytky rukama už biorobotizovaných Němců. Tuto genocidu západních Rusů přežilo jen nemnoho Lutičů, kteří se později začali nazývat Litevci, kteří si dnes dokonce ani neuvědomují, že jsou jedním z rodů Svjatorusů!

Občas mě udivuje dětská čistota a naivita našich předků, kteří věřili nepřátelům, protože nerozuměli tomu, jak někdo může lhát? Jestliže vy sami nelžete a nepodvádíte, neznamená to, že se tak chovají i všichni ostatní! Jistě, nemohlo by se to vše stát, kdyby každý národ neměl své domorodé parazity, kteří kvůli svým vlastním ambicím, lačnosti, touze po moci atd. byli připraveni zradit všechny a všechno – svou Vlast, čest a svědomí, své blízké. Ale při to všem, místní pátou kolonu sociální parazité využívali jen v počátečních etapách, protože domorodí sociální parazité sledovali své vlastní zájmy a neřídili se plány vnějšího „architekta“ sociálních parazitů. Proto se externí sociální parazité opírali hlavně o jimi vytvořené sociální

parazity, kteří s mateřským mlékem sáli i parazitický světonázor. Teprve když v jejich vytvoření uspěli, začali jim jejich plány na Midgard-zemi jít dobře.

A vše se jim velmi dobře dařilo poté, co jimi vytvoření sociální parazité, vyzbrojení superfašistickým světovým názorem, začali u ostatních národů zabírat sociální segmenty, spojené s obchodem, který proměnili v parazitický. To nastalo, když moc v Chazarii v 7. století naší éry uchvátili židé. Když tam vytvořili parazitický obchodní systém, židé, jako nástroj vnějších sociálních parazitů, založili prakticky ve všech zemích takzvané „obchodní“ faktorie⁸. Tyto „obchodní“ faktorie se staly metastázami parazitického systému ve všech ještě zdravých sociálních organizmech, a časem tyto metastázy přerostly v rakovinové nádory, které zahubily prakticky všechny sociální organizmy, v nichž se objevily. A dokonce poté, co kníže Svjatoslav v roce 965 n.l. rozdrtl židovskou Chazarii a ta přestala existovat, do té doby založené „obchodní“ faktorie pokračovaly ve své černé práci na uchvácení moci v těch zemích, v nichž byly založeny, a z nevelkých metastáz přerostly v rakovinové nádory. Časem se loutkovodiči těchto „obchodních“ faktorií stali tajnými, a později – i viditelnými vládci daných zemí.

Mimochodem, ohledně „obchodních“ faktorií! Židé vytvářeli obchodní faktorie ve větších městech a v městech, která měla strategický význam. Své „obchodní“ faktorie židé obehnali vysokými obrannými zdmi, za které cizí (góje) prakticky nepouštěli. A nejen cizí – dokonce i své, pokud přišli pozdě, nechali čekat u zavřené brány „obchodní“ faktorie-pevnosti. Tyto miniaturních státy ve státě měly vlastní armády a soudní systém, plně odpovídající Tóře, nezávisle na tom, jaký politický a zákonodárný systém existoval vně hradeb „obchodních“ faktorií. Obchodní faktorie obehnávali vysokými zdmi sami židé, nikdo je k tomu nenutil. Právě židé sami se stranili gójů, kteří jim dovolovali žít ve svých zemích. Později se „obchodní“ faktorie začaly nazývat ghetty a toto označení získalo negativní konotaci. Mnohem později začali židé žalovat celý svět, brečet mu na rameni o tom, že, vždyť, gójové je zavřeli do ghett (čti - „obchodních“ faktorií) a utlačují je! To je naprostá lež! Ve skutečnosti to bylo přesně naopak. Židé se vždy stranili převažujících národů zemí, které je přijaly, a své obchodní faktorie-pevnosti vysokými zdmi obehnali sami. O parazitických metodách činnosti „obchodních“ faktorií si můžete přečíst více podrobností v mé knize „Rusko v křivých zrcadlech“.

Kromě parazitické obchodní činnosti se židovské „obchodní“ faktorie zabývaly také tím, že jejich představitelé hledali u představitelů šlechty, mezi kterou jim bylo dovoleno pohybovat se, různé patologické tendence jako chamtivost či různé druhy sexuálních úchylek, pečlivě a trpělivě přiváděli tyto patologie do extrémů, a... aktivně takové lidi prosazovali do nejvyšších kruhů moci. Když se jim to povedlo (bohužel, téměř vždy), vládli dané zemi skrze svou figurku a velmi rychle ji přivedli k bídě a úpadku, přičemž sami na tom vydělali pohádkové jmění. A když takto vysáli životní sílu z jedné země, přesunuli se do další, a... vše se znovu opakovalo. Židé navíc ve svých černých plánech využívali na „plný plyn“ takzvaný „institut židovských nevěst“. Tak se sociální parazité různých zemí nebo národů, poté, co tam

8 Faktorie - obchodní pobočka v cizí zemi, obchodní osada.

přišli židé, stali plně ovládanými loutkami v jejich rukou. Loutkami s „kostlivci ve skříních“, o nichž židé velmi dobře věděli a většina z nich byla i výsledkem jejich činnosti... Ale opět mě to trochu „vyneslo v zatažce“ a nyní se vrátím na „hlavní cestu“ mého vyprávění...

Situace s „loutkami“ měla velmi neočekávané pokračování. Ne ve smyslu, že by je začali znovu vytvářet, ale kvůli jedné předchozí „loutkové“ aktivitě. Dokud náš přítel ještě nezničil svou vlastní „loutku“-klon, jeho klonu se podařilo zavraždit jeho přítele a spolubojovníka, kterého jsme my znali pod jménem Jistě, s největší pravděpodobností je to jeho kódové jméno a by bylo velmi těžké určit člověka, kterého ve skutečnosti označuje. Takže, byl zavražděn „loutkou“, když otevřel dveře a byl si zcela jist, že před ním stojí jeho druh a nejlepší přítel. Poslední, co se mu otisklo do jeho slábnoucího vědomí, byl obraz přítele, který s úsměskem mačká spoušť pistole, a on s překvapením pozoroval, jako ve zpomaleném filmu, jak z hlavně s tlumičem vyletěla rotující kulka, plovoucí v proudech rozráženého vzduchu, s třeskem se zaryla do tkáně jeho těla a probodla srdce... Ne zrovna nejpříjemnější poslední vzpomínka. Po smrti byl s poctami pohřben, na jeho hrobu byl vztyčen památník a při pohřbu asistoval skutečný, kterého velmi tížilo poznání, že byl zabit právě jeho „loutkou“-klonem. Někdo měl velmi podivný, pokud neříct přímo zvrácený, smysl pro „humor“, jestli je to vůbec možné nazvat humorem. v té době pocítoval vinu, vinu vědomí toho, že v poslední moment svého života si jeho přítel myslel, že ho zabijí právě **ON**. Jistě, velmi dobře věděl, že duch si to nemyslí, protože se s jeho duchem nejdenně po smrti setkal. Ale... do pohasínající mysli přítele se překvapení nad tím, co se stalo, silně otisklo. Navíc k tomu všemu, byl důležitým článkem v i tak ne příliš hustém řetězu Světých, kteří zasvětili svůj život boji se sociálními parazity. Bez něj nebylo v ten moment možné dokončit velmi dlouho a pečlivě připravovanou operaci Světých sil na Midgard-zemi. Vznikla proto nutnost přivést ho zpět k životu. Ale... jak je něco takového možné? Vždyť člověk už je pohřben, na jeho hrobu stojí památník, pro všechny je mrtvý a jeho jméno bylo vyškrtáno ze seznamu živých se všemi z toho vyplývajícími následky...

Jestli je ho možné tím či oním způsobem obnovit, pak dokonce i v případě úspěchu vzniká množství problémů, jak čistě byrokratických, tak čistě lidských. Ačkoliv existuje nemálo filmů, v nichž se zemřelý vrací do světa živých, dokonce i ve filmech takové vzkříšení z mrtvých způsobuje celou řadu problémů, skutečných i imaginárních. Minulost, přítomnost a budoucnost existují současně, ale... jen řeka přítomnosti má materiální formu, harmonickou s naším vnímáním. Sami se ani nezamýšlíme nad tím, jak plujeme z minulosti do budoucnosti přes přítomnost. Každý okamžik našeho skutečného života se stává minulostí, a budoucnost se stává přítomností. Vdechujeme vzduch z naší budoucnosti a vydechujeme ho do naší minulosti. Zastaví-li se tento proces, zastaví se náš život! Námi vydechnutý vzduch, nasycený oxidem uhličitým, je pro nás už v minulosti, ale nikam nemizí, stejně tak jako námi vdechovaný vzduch je v naší budoucnosti, ale už existuje. I na takovém jednoduchém příkladu je vidět, že minulost, přítomnost a budoucnost existují

současně i materiálně, protože vzduch vdechovaný z budoucnosti už existuje, stejně jako vydechovaný vzduch nikam nemizí. Vzduch námi vdechovaný z budoucnosti se od vzduchu námi vydechovaného do minulosti liší jen svým chemickým složením. Jinými slovy, hmota z budoucnosti, která prochází přes přítomnost a dostává se do minulosti, se mění a stává se odlišnou od té, která byla v budoucnosti! A tato změna se děje v přítomnosti. Jistě, toto je pochopení jen jednoho okamžiku našeho života, ale... toto pochopení odráží nejen proces dýchání, podle podobného principu se děje i vše ostatní, nezávisle na tom, zdali to chápeme či ne. Na příkladu vdechovaného a vydechovaného vzduchu je však dobře patrné, že vydechovaný vzduch se od vdechovaného liší svým chemickým složením.

Celá věc je v tom, že mnohé další procesy nejsou tak zřejmé, ale to neznamená, že minulost, přítomnost a budoucnost mezi sebou nejsou svázány v jediný celek a neexistují současně. Při přechodu z budoucnosti přes přítomnost do minulosti jednoduše dochází k významnějším změnám hmoty než při dýchání. Pokud by neexistoval svět rostlin, který obnovuje obsah kyslíku v atmosféře a při tom přeměňuje oxid uhličitý v biomasu, člověk by neměl budoucnost (a nejen člověk). Pokud by rostliny nepřeměňovaly oxid uhličitý z naší minulosti na kyslík naší budoucnosti, dostupný kyslík, který zabezpečuje naše životní pochody, by velmi rychle došel a pro člověka by už neexistovala žádná budoucnost. Ukazuje se, že rostliny ve své přítomnosti absorbují oxid uhličitý z naší minulosti a vytvářejí kyslík pro naši budoucnost. Nikdo si toho nevšímá, a mnozí by podobné uvažování považovali za poněkud podivné (někdo pravděpodobně za nenormální), ale to jen proto, že lidé byli naučeni myslet šablonovitě a nepřemýšlet nad tím, co se děje. Když se proto libovolný přemýšlivý člověk zamyslí nad podobným uvažováním, pak si, bez jakýchkoliv pochyb, uvědomí, že výše popsané je pravda. Všechny ty malé a neznatelné procesy jsou jednoduše úzce propojeny v kontinuální vzájemné interakci, na kterou nikdo neobrací pozornost, ale měli bychom! Pokud by člověk nebyl slepý a občas se na okolní svět podíval nezastřenýma očima dítěte, pak by podobné věci byly pro člověka očividné. Ale... s ohledem na to, že všichni zapomněli, že čas je podmíněný koncept, vytvořený lidmi pro zjednodušení vzájemné interakce, a ve skutečnosti neexistuje (existují však procesy řetězení změn hmoty), je pro většinu lidí podobný prostý příklad současné existence minulosti, přítomnosti a budoucnosti složitý na pochopení. Tak či onak, dokonce i na takových jednoduchých příkladech je zřejmé, jak je v přírodě vše úzce propojeno.

Člověkem vydechovaný vzduch se pro něj jeví minulostí, a pro rostliny, které absorbují oxid uhličitý, se člověkem vydechovaný vzduch jeví budoucností, současně s tím, kdy rostlinami při slunečním svitu vyráběný kyslík se pro člověka jeví budoucností a pro rostliny minulostí! Všichni se už zamotali, nebo ne? A to je jen nejjednodušší příklad mnohorozměrné, kontinuální logiky! A právě tímto směrem by se při správném rozvoji mělo vědomí člověka rozvíjet! Sociální parazité však dělají vše pro to, aby tomu zabránili. Co se dá dělat – taková je jejich podstata! Jestli se ještě někomu „nevaří“ mozek, pak mu musí být velmi jasné, že množství současně i „nesoučasně“ odehrávajících se procesů je úzce vzájemně provázáno, a libovolná

změna jednoho procesu vyvolá změny ve všech ostatních, odehrávajících se v přítomnosti, minulosti a budoucnosti. A, jak je zřejmé z výše uvedeného vysvětlení, minulost jednoho procesu slouží jako budoucnost pro jiný, jehož minulost je zase budoucnost prvního, atd. atp. Proto, aby bylo možné změnit minulost, je nutné změnit celé spektrum procesů v minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Je nutné změnit vše v procesech, tekoucích z budoucnosti do minulosti a naopak.

.....

Výsledkem takových akcí se alternativní budoucnost od toho momentu, v kterém bude žít a nezemře, stane jedinou a reálnou přítomností a budoucností nejen pro, ale i pro celou naši planetu. A odvedená do „bočního toku“ budoucnost, která už se stala a ve které je mrtvý a pohřben, se stane alternativní a následně je ji možné rozebrat na „cihličky“. Po dokončení této práce si nikdo ani neuvědomí, že se něco změnilo, protože pro všechny nikdy nezemřel a nebyl pohřben. O tom, že se něco takového stalo, bude vědět jen ten, kdo nepodstoupil celkovou změnu ve svém vědomí, a jen v materiálním světě, ve kterém zmizel hrob s náhrobním kamenem, a dokonce sám nic neví a nepamatuje si nic o tom, že zemřel a pohřbili ho, podle něj se v jeho životě nic z toho nestalo. A není ani třeba, aby to věděl a pamatoval si to. Jistě, bylo by mnohem jednodušší jen vzkřísit, ale ve světě, ve kterém již zemřel, už nebylo pro vzkříšeného místo a jeho život by se po vzkříšení proměnil v peklo. O tom je i biblický příklad vzkříšení Lazara. V Novém zákoně se uvádí příklad toho, jak Ježíš Kristus vrátil Lazara k životu čtyři dny po jeho pohřbu, a jeho tělo už se začalo rozkládat. Podle Nového zákona vzkříšení Lazara Farizeje a hlavní kněží natolik rozezlo, že se rozhodli zabít oba, vzkříšeného i člověka odpovědného za vzkříšení (Jan 12:10)! A jestliže v minulosti mohl vzkříšený člověk odjet do jiného města, kde ho nikdo neznal, a v klidu žít, pak v naší době je něco takového jednoduše nemožné, zvláště pokud člověk zastával významné sociální postavení. Ačkoliv, pokud zabítý ještě není pohřben a o jeho smrti ještě nikdo neví, pak je možné i prosté vzkříšení, kdy se jen obnoví poškozené tělo a vrátí se do něj duch. Se Světlanou jsme podobnou věc udělali.

Jednoho dne jsme byli informováni, že jednoho našeho přítele – – otrávil, a jeho tělo letí jeho soukromým letadlem do vlasti, aby tam bylo s odpovídajícími poctami pohřbeno. byl mrtvý už několik dní a když jsme jeho tělo našli, letělo už soukromým letadlem domů. Společně s jeho tělem letěl v letadle jeho důvěrník, který ho doprovázel. Je třeba říct, že jsme se Světlanou uspěli na poslední chvíli! Kdyby doletěl do své vlasti, vše by se stalo mnohem složitějším. Takto o jeho smrti vědělo jen několik lidí. Takže, když jsme lokalizovali tělo, letící v letadle, neprodleně jsem přistoupil k práci. Světлана se jako vždy stala mýma očima a ušima, a já jsem se plně soustředil na kompletní obnovení těla. Uběhlo několik minut, a na tvářích se objevil ruměnec, a za několik dalších minut otevřel oči a přímo před zraky svého ohromeného asistenta vstal. Lze si pouze představovat, co tento muž, který byl od všeho takového velmi vzdálen, musel cítit.

Ale byl věrným a oddaným člověkem, takže nedalo moc práce přesvědčit ho, aby v té věci zachoval mlčení. Mimoto, z pohledu logiky, kdo by věřil člověku, který by tvrdil, že před jeho očima vstal z mrtvých někdo, kdo byl mrtvý několik dní, a po svém zmrtvýchvstání byl dokonce zdravější, než kdykoliv před smrtí? Jednoduše by prohlásili, že přišel o rozum.

V současném světě, ve kterém vulgární „věda“, která není schopná objasnit prakticky nic, ale bez ohledu na to natloukla do masového vědomí své lživé koncepty, by tvrzení o tom, že člověk viděl, jak mrtvý vstal z hrobu a pokračoval v životě, jako by se nic nestalo, vyvolalo u posluchačů hlavně pochyby o psychickém zdraví hovořícího. Svému člověku řekl, že kvůli přetížení upadl do krátkodobé letargie, kterou si „spletli“ se smrtí. Takové vysvětlení vědomí asistenta (a vědomí pilota) lehce přijalo a bylo pro psychiku těch lidí záchranou. Psychika zdaleka ne každého člověka je schopná takový otřes vydržet. Obecně, psychika člověka se vždy pokouší „schovat se“ za pohodlné vysvětlení. A dokonce i u lidí, kteří by zdánlivě měli mít světonázor osvobozený od klapek na očích. Podobné „schovávání se“ jsem mohl pozorovat u příležitosti vystoupení Davida Copperfielda. Byla to má poslední návštěva jeho vystoupení před mým odjezdem do Ruska. Konalo se poblíž San Franciska a naši přátelé mě i Světlanu přihlásili. Světlana bohužel nemohla do USA přijet, protože jí vláda odmítla vydat nové povolení pro vstup do země, což bylo v principu nezákonné, ale o tom budu psát jindy. Naši přátelé koupili lístky několik měsíců před představením, a když bylo zřejmé, že Světlana nepřijede, nabídl jsem její vstupenku Michailovi Dehtovi, který mimochodem nikdy předtím na vystoupení Davida Copperfielda nebyl. David Copperfield v ten den demonstroval mnoho zajímavého, jak reálné věci, tak triky z repertoáru iluzionistů. Každá reálná akce vyžadovala větší výdaje potenciálu a byla doprovázena větší zátěží, proto po každé reálné akci David přistoupil k trikům ze svého bohatého repertoáru, což je pochopitelné. Takže, David na scéně právě ukazuje skutečnou věc. Viděl jsem to poprvé. Na velké obrazovce v sále je zobrazován přímý přenos z břehu tichého oceánu, z jednoho ostrova Havajského soustroví. Kamera v sále i kamera přímého přenosu z Havajských ostrovů jsou synchronizovány. Na obrazovce v sále mohou všichni diváci vidět břeh oceánu, pobřežní písek, přes který se se šumem převalují vlny, a se stejným šumem se zase vrací, zanechávající za sebou plochu mokrého písku. Na pobřežní písek pokládají celkem velký kus bílého plátna. Kamera to vše živě přenáší na obrazovku v sále. David se otáčí zády k hledišti a několikrát do něj přes hlavu vrhá míče, které skáčou od řady k řadě do té doby, dokud je někdo z diváků nechytí. Šťastlivec přichází na scénu, za ním další, další a ještě další. Když takovým způsobem David vybere čtyři, pět lidí, požádá svého asistenta, aby polaroidem zhotovil jejich společnou fotografii a všechny je požádá, aby se na ni podepsali, načež si fotografii vkládá do vnější kapsy saka, vchází za speciální záštitu, přes kterou je viditelná jen jeho silueta, mizí v oblaku dýmu ze zorného pole a... ve stejný okamžik se vynořuje zpod látky na havajské pláži a vytahuje a ukazuje na kameru fotografii zhotovenou v sále, se všemi podpisy!..

Domnívám se, že není nutné zdůrazňovat, že David Copperfield tehdy předvedl

teleportaci ze sálu na břeh jednoho ostrova Havajského souostroví. Většina diváků v sále vnímala teleportaci jako klasický „trik“, a hotovo... Je to pohodlnější, není třeba si lámat hlavu nad tím, aby člověk přemýšlel! Výborná „šou“, a to je vše! Ale Michail Dehta nebyl jen člověkem z davu, byl svědkem a účastníkem mnohých neuvěřitelných událostí a měl reagovat poněkud jinak. Když jsem se ho zeptal na dojmy z teleportace, jeho odpověď mě překvapila. Řekl, že to byl dobrý trik! Michail dokonce ani v myšlenkách nepřipouštěl, že to vše bylo skutečné! Také pro něj tedy bylo jednodušší uvažovat podobně, bez ohledu na to, že i jednoduchá analýza předvedené teleportace jednoznačně poukáže na to, že vše bylo skutečné. David Copperfield nemá bratra-dvojče, má mladšího bratra, ale ne dvojče, který se od něj zevnějškem silně odlišuje. Dá se uvažovat o existenci absolutního dvojníka (což je nepravděpodobné), ale hlas, způsob řeči, mimika a gestikulace člověka na břehu tichého oceánu byly absolutně ve shodě s těmi samotného Davida. Který, k tomu všemu, vytáhl z vnější kapsy svého saka a ukázal všem v sále poblíž San Franciska fotografii, zhotovenou v onom sále, se všemi podpisy těch lidí z hlediště, se kterými se před zraky všech nechal vyfotografovat. Fotografie z polaroidu je navíc speciální fotografie. Vždy existuje jen v jednom exempláři! I kdybychom připustili, že byl využit upravený polaroid, s vestavěnou digitální kamerou, jejíž obraz byl hned přenesen na Havaj, tam by jej museli vytisknout a umístit do něčeho jako fotka z polaroidu a nějakým zvláštním způsobem umístit do kapsy saka zázračného dvojníka, kompletně zakopaného v písku, a to takovým způsobem, aby se na ní objevily podpisy všech těch, kdo se na fotce nacházeli?! Ale David Copperfield nedal ani na moment onu fotografii z ruky, komukoliv ze svého personálu v sále...

Bylo by možné ještě dlouho popisovat nemožnost jiného vysvětlení, kromě jediného – teleportace. A zde, Michail Dehta, člověk, který by měl chápat, přinejmenším něco, dal přednost od očividného odvrátit zrak. Co pak očekávat od prostého člověka, s malým rozhledem a vzdáleného chápání podobných jevů? Nic jiného se očekávat nedá – je jednodušší použít nálepku „trik“ a jít pokojně spát, s údivem nad tím, čeho všeho dnešní iluzionisté dosáhli, a nad tím, jak „daleko“ došel technický „pokrok“ lidstva!..

Takže, pomocník nejspíše s radostí a ulehčením přijal verzi o krátkodobém „letargickém spánku“ způsobeném stresem. Ale vzkříšení zpět k životu několik dní po smrti se už nejeví ničím zcela neuvěřitelným. Je známo mnoho hodnověrných případů, kdy sibiřští šamani vrátili člověka k životu i devět dní po smrti. Samozřejmě, něco takového bylo možné jen v chladném období roku, kdy k rozkladu tkání lidského těla nedocházelo buď vůbec, nebo byl silně zpomalen. Navrácení k životu bylo také pochopitelně možné jen tehdy, pokud bylo tělo v celku, kdy hlava, ruce, nohy a orgány zůstaly na svých místech a organismus člověka nebyl nevratně poškozen nemocí.

.....

.....

Tuto metodu je možné srovnat s převíjením filmu pozpátku, kdy rozbitý talíř vletí člověk zpět do rukou a znovu je kompletní, kdy kulka vyletí z poraněného těla zpět do hlavně pistole a krev, prýstící z rány, zateče obratem zpět a rána samotná nám zmizí před očima, a člověk stojí znovu živý a vcelku. V obvyklém životě je něco takového možné jen při převíjení filmu, ale... život, to není film, a navíc film při opětovném přehrání ukáže vždy to stejné – talíř opět padá na zem a rozbije se na kousky, kulka znovu vyletí z hlavně a zaryje se do těla člověka, s třeskem trhající tkáň těla a rozstříkujíc krev po okolí... A, i kdybychom film přetočili zpět kolikrát chceme, vždy bude znovu a znovu ukazovat to stejné.

.....

.....

.....

.....

.....

V tom spočívá „malá“ odlišnost takové práce od prostého převíjení „filmu“ zpět do minulosti! A při této práci nabývají osobitý význam maličkosti. Já jsem soustředěn na samotnou práci a Světlana v detailech popisuje, co se během mé práce děje, což mi dává možnost rychle a efektivně jednat. V takové situaci mně není třeba zdržovat se hledáním a skenováním informací. Během práce se Světlana stává mýma očima a ušima, což mi dovoluje plně se soustředit na řešení toho či onoho problému. Každá má myšlenka se ihned manifestuje v realitě a podle toho, co se děje následně, vyvozují závěry o tom, co je třeba změnit, přidat, aby byl problém vyřešen optimálně a nebylo při tom nic opomenuto... A všechny problémy, které vznikly během samotné práce, se nám dařilo řešit prakticky bez chyb, napoprvé. Pokaždé, když se mi podařilo vyřešit ten či onen problém, vznikl u mě silný pocit toho, že každý z řešených úkolů byl navíc i testem, zkouškou. Vždy se u mě objevoval pocit, že já, my, jsme pod neustálým dohledem, a někdo očekává, co a jak v té či oné situaci udělám. Jednou z těch nejnepríjemnějších zkoušek se pro mě stala smrt mého otce. Zemřel 31. srpna 1994. 30. srpna jsem s ním naposledy mluvil po telefonu. Nejméně jednou za týden jsem rodičům volal, a se Světlanou jsme jim vyprávěli o svých zážitcích, a poslouchali novinky z domova...

V ten den bylo všechno jako obvykle... nic nepředznamenávalo potíže. „Nepíchlo“ mě u srdce, ačkoliv obvykle podobné věci dobře cítím, stejně jako matka, která vždycky věděla o událostech, dobrých i špatných, ještě předtím, než se staly. Ve své práci na dětské poliklinice mnohé překvapovala, když ostatním říkala věci, které oni sami ještě nevěděli, a vždy se nakonec ukázalo, že se nemýlila. Ale v tomto případě se u nikoho „nespustil alarm“ - ani u mě, ani u matky, ani u Světlany, která měla mého otce velmi ráda, a i on si ji oblíbil od prvního okamžiku, prvního setkání, když jsem mu Světlanu představil jako svou ženu. A nyní – nic! Hovoří to v první řadě o tom, že v ten den umřít neměl. Neříkám, že můj otec byl absolutně zdravý, ale nebyl zbaven síly, i když, ačkoliv od přírody získal zdraví jako býk, nešetřil se v práci, pracoval za deset a „kamarádil“ se s alkoholem. Zvláště silně jeho zdraví

oslabila jedna událost. Jednou jsme se vraceli domů z vesnice Kunderjučka, Orlovský kraj Rostovské oblasti, kam jsme jezdili prakticky každý rok, když měli rodiče dovolenou a my prázdniny. Tehdy se nám s obtížemi podařilo získat lístky na lůžkový vůz, můj otec vylezl na vrchní lůžko a rychle usnul. S lístky tam nikdy problém nebyl, ale zpět... získat pět lístků na lůžkový vůz bylo v malé železniční stanici Orlovskaja téměř nemožné. A když uvážíte, že vlak v této stanici stál všeho všudy pár minut, pak si každý může představit rychlost, s jakou jsme všichni, obtěžkáni kufry a zavazadly naplněnými dárky od babičky, spěchali k vlaku, abychom zavčas stihli najít správný vagón a měli čas do něj nastoupit. Nezřídka jsme se proto nejdříve přesunuli do města Salska, které bylo celkem důležitým železničním uzlem. V Salske stál vlak dvacet až pětadvacet minut, v závislosti na druhu. Ale i v Salske byl občas s lístky na lůžkový vlak problém, a když uvážíte, že jsme potřebovali pět lístků a pokud možno v jednom vagónu, pak je pochopitelné, že jsme museli celkem dlouho sedět na kufrech, míjejíc jeden správný vlak za druhým, a stát u okénka pokladny bez hnutí, protože zájem o lístky na lůžkový vagón jsme neměli jen my. Takže, při jedné z posledních návštěv babičky jsme jako vždy s velkou námahou získali lístky na správný vlak, a otec se, unavený nošením a nakládáním našich věcí, uvelebil na horním lůžku a rychle usnul. V jeden okamžik vlak prudce poskočil a on spadl z horního lůžka přímo na kovovou ohradu spodního.

Úder byl silný a otec od toho zranění dlouho cítil v hrudi bolest. Chodil v tom stavu do práce, kde byla velká fyzická námaha normou. Mnohem později vyšlo najevo, že si tehdy při pádu zlomil několik žeber, ty mu nesprávně srostly a výsledkem se mu v pravé plicí začal tvořit absces. Na to se pochopitelně přišlo až o mnohem později. V roce 1982 mu odstranili tumor společně s vrchní částí levé plice a začali léčit absces. V té době jsem studoval na Charkovské univerzitě a nemohl jsem přijet ani domů, ani do Moskvy. V důsledku toho otci odstranili část plice společně s tumorem. Tehdy bohužel nebyl k dispozici telefon, ani na mé straně, ani u nás doma. Abych se s rodiči spojil, musel jsem jít ven do telefonní budky, zavolat matce na dětskou polikliniku, kde pracovala, a velmi dlouho znovu a znovu vytáčet číslo, dokud nebyla linka volná. Tehdy jsem ještě léčení na dálku nezkoušel, protože, za prvé, jako student jsem neměl telefon, abych působení na dálku mohl zkusit, a za druhé, tehdy jsem se teprve začínal seznamovat se svými možnostmi a s tím, co jsem schopen dělat. Ale následující rok, 1983, ho dlouhodobě umístili do klinického institutu MONIKI s předběžnou diagnózou – sarkom, ale s operací nespěchali, protože otec měl také velký absces v dolní části levé plice, kvůli němuž ji neriskovali. Z mého pohledu to bylo štěstí, protože jsme s matkou mohli během mých prázdnin přijet a mohl jsem začít aktivně pracovat s jeho sarkomem a abscesem. Moje práce pro něj byla obrovská zátěž, ale snášel to dobře, ačkoliv po mé práci měl občas slabé vnitřní krvácení do plic. Pes byl zakopaný v tom, že jsem v Moskvě nemohl zůstat moc dlouho a to mě přinutilo pracovat s ním na hranici jeho možností. Ale výsledek se dostavil! Předchozí diagnóza „sarkom plice“ byla zrušena a absces také prakticky zmizel. Podruhé jsem se zabýval otcovým zdravím tehdy, když dostal infarkt. Bylo to v roce 1991, v posledním roce před naším odjezdem do USA. Otec

přijel do Moskvy na sledování do MONIKI, kde pracovala matčina sestra. Tentokrát tam ležel několik měsíců. Když jsem se vrátil ze svého dalšího výletu po Moskvě a dozvěděl se, že otec leží na pozorování, ihned jsem ho navštívil, společně s matkou, která za ním přijela z Minerálních Vod. A znovu jsem s ním pracoval, tentokrát s jeho srdcem. V měsíci červnu se mnou chodila navštěvovat otce i Světlana, kterou jsem představil otci jako svou budoucí ženu. Přicházeli jsme za ním se Světlanou prakticky každý den a já jsem pokračoval v práci. Brzy nové testy ukázaly, že je na tom mnohem lépe, domů odjel ve velmi dobrém stavu a následně si na srdce prakticky nikdy nestěžoval. A nyní... 31. srpna 1994 u nás zazvonil telefon, zvedl jsem sluchátko a... matka mě sděluje, že otec... zemřel. Příčina smrti – selhání srdce. On spal v hale, matka v jiném pokoji a dokonce ani neslyšela, jak umíral, našla ho až ráno mrtvého...

Podíval jsem se na situaci a uviděl, že otce zabili, zasadili mu úder na srdce, které už nebylo tak zdravé a silné, jako dříve. Zabili mého otce, stejně jako zabili otce Světlany, aby mi udělali „radost“ v reakci na to, že jsem odmítl spolupracovat se světovou vládou a za to, že jsme parazitům se Světlanou svými akcemi tolik „zavařili“. Novinka mě zastihla nepřipraveného, dlouho jsem seděl ve své kanceláři, bolest na duši u mě vyplnila vše. Seděl jsem a vzpomínal na svého otce a na duši mi bylo velmi těžko, zvláště kvůli pochopení, že ho zabili kvůli mně, aby mi způsobili bolest... Způsobit mi bolest se jim podařilo, tehdy se mi objevila první šedina ve vlasech, a s každým rokem jich bylo více a více už od dalších bolestí duše, kdy jsem ztrácel své přátele-spolubojovníky a neměl možnost je zachránit. Nejtěžší pro mě bylo překonat smrt druhů-spolubojovníků, cítil jsem za jejich smrt vinu, bylo by pro mě jednodušší zemřít sám, a to nejsou krásná slova. Dostal jsem se do mnoha situací, v kterých můj život visel na vlásku, nejednou jsem hleděl smrti „do tváře“, a to není chvástání, ale pravda. Tak či onak, vždy jsem cítil vinu, když umírali přátelé-spolubojovníci. Svou vinu jsem vnímal jako následek toho, že jsem nepromyslel a neudělal vše, co jsem mohl, abych smrt druhých nedopustil. Že, kdybych tu či onu situaci řešil já sám, pravděpodobně bych přežil a nikdo by nezemřel, všichni by zůstali naživu. Chápal jsem však také, že válku je prakticky nemožné vést bez obětí. Také jsem chápal, že v té válce neumírali jen mí přátelé-spolubojovníci, ale i mnozí z těch, které jsem já osobně neznal, a jejich pro většinu lidí neviditelná oběť za druhé se tím nestala o nic menší, a jejich smrt nebyla menší ztrátou, než smrt těch, které jsem znal osobně. Smrt mého otce byla aktem pomsty vůči mně. Když parazité vyzkoušeli mnohé způsoby fyzické eliminace mě a Světlany, a neuspěli, rozhodli se mi zasadit úder tímto způsobem.

Způsobili mi bolest, svého otce jsem měl rád, nehledě na jeho nedostatky, ale on nebyl vojákem v neviditelné válce, jako mnozí mí přátelé-spolubojovníci, a jeho smrtí nebo životem se nic nezměnilo, svět se nestal lepším ani horším. Můj otec byl jednoduše člověk, který byl drahý mně a dalším jeho blízkým a přátelům, nic více a nic méně. V té době jsem už věděl, že ho mohu vrátit k životu, tou dobou už jsem to udělal nejednou a ve zcela neuvěřitelných případech. A kdybych to udělal, nikdo by mi nikdy neřekl slova, ale... na životě nebo smrti mého otce nezávisela budoucnost

Midgard-země, jak tomu bylo v případech, kdy jsem navracel z říše mrtvých své druhy-spolubojovníky! A proto, nehledě na to, že jsem měl možnost vrátit ho mezi živé, nehledě na to, že mi byl drahý, jsem se o to ani nepokusil. Protože, v souladu se svým svědomím, neměl jsem právo udělat to jen proto, že je to můj otec a mám ho rád. Vždyť, každý člověk žijící na Midgard-zemi dříve nebo později ztratí někoho blízkého, otce, matku, bratra, sestru, děti, blízké, a... každý, kdo někoho ztratil, by ho chtěl vidět zase živého! A kdybych svého otce vrátil k životu, každý z nich by měl právo požadovat, aby jim jejich blízké a drahé vrátili, a já bych neměl morální právo jim v tom odmítnout. A pak by na naší planetě nastoupil skutečný chaos! Neříkám, že pro mě bylo rozhodnutí nepokusit se ho vrátit k životu lehké, ale bylo to jediné správné a spravedlivé rozhodnutí, bez ohledu na to, že bylo velmi těžké.

Když se myšlenkami vracíte do své minulosti, začínáte chápat, že každý váš čin, každý krok, každé přijaté rozhodnutí – je navíc i osobní zkouška na „všivost“! Vždyť právě v takových kritických situacích se projeví pravá podstata každého člověka. Když člověku jde všechno dobře a daří se mu, je jednoduché být „správným“, když je navíc taková „správnost“ i výhodná a nic při tom neriskujete a neztrácíte! Něco úplně jiného je, když se držíte svých pozic v situaci, kdy podle takzvaného „zdravého rozumu“ takové počínání nese ze všech stran problémy a zase jen problémy, kdy ztrácíte své blízké a drahé vy sami, ne někdo jiný! V takovém případě každá, i ta nejmenší faleš, ihned zmizí, a... ukážete se takoví, jací doopravdy jste. Dnes můžu říct, že jsem nezávisle na situaci své pozice a přesvědčení nikdy nezměnil, bez ohledu na to, co mě to mohlo stát, a jsem přesvědčený, že se tak nestane nikdy!..

Smrt mého otce nebyla neočekávaná jen pro mě, ale i pro něj samotného. Něco o tom pochopitelně věděl, že fyzickou smrtí život nekončí, některé věci jsem mu vysvětlil, ale jedna věc je znát něco teoreticky, a úplně jiná – zažít to na vlastní kůži. Dostat se telepaticky přes mé štíty pro otce nebylo možné, stejně jako v podstatě pro všechny ostatní. Proto, když jsem se po „příjemné“ zprávě trochu otřepal, se Světlanou jsme se s ním spojili. Světlana se stala mýma očima a ušima, což mi dávalo prostor ke konání. V tomto případě mi pomohla otce vyhledat. Objevili jsme se před ním a on byl velmi překvapený, odkud jsme se vzali a proč ho můžeme vidět a slyšet, a on nás, když všichni ostatní nevidí a neslyší ani jeho, ani nás. Musel jsem mu na jeho vlastním případě vysvětlit, co se s ním děje, a proč ho nikdo neslyší a nevidí. Bylo pro mě těžké pozorovat, jak těžce jeho mysl přijímá fakt, že je již po smrti, přesněji řečeno – už přišel o své fyzické tělo. Zvláště těžké bylo, když jeho mrtvé tělo začali vynášet z bytu, aby ho pohřbili. S údivem to pozoroval a nějak velmi smutně a zkroušeně nám řekl: „Co to dělají! Proč hýbou s mým tělem? Vždyť já jsem zde, a jsem živý!“. Chápal jsem, jak těžké pro něj bylo, aby pochopil, co se děje. Proto jsem nečekal, až uvidí, jak jeho mrtvé tělo zakopávají do země, jak se v hrobě začne rozkládat a další „radosti“ svázané s procesem osvobození duše od mrtvého fyzického těla. Jednoduše jsem v jeden okamžik osvobodil jeho ducha od mrtvého těla a dovedl jsem jej na slušnou úroveň, kdy jsem ho osvobodil od karmy, jak z této inkarnace, tak i všech předcházejících, a jeho karmickou zátěž jsem odpracoval za něj. To jsem právo udělat měl, nebylo to v rozporu s mým svědomím nebo mými

principy.

Z počátku k nám duch otce velmi často chodil „popovídat si“ a každým dnem jeho duch lépe a lépe přijímal svou současnou situaci. Duch zemřelého vypadá většinou zpočátku tak, jak v okamžiku smrti vypadal člověk, když ztratí své fyzické tělo a duch člověka pokračuje ve vnímání sebe sama tak, jak se člověk před smrtí vnímal při pohledu do zrcadla. Ale postupně duch člověka začne mládnout a ve věku kolem 25-30 let se ve svém mládnutí zastaví. Podobně i duch otce, když si přicházel „popovídat“, s každým dnem více a více mládl a brzy začal vypadat jako ve svých nejlepších letech. Protože se otec nemohl dostat ke mně, chodil za Světlanou a zasypával jí dotazy o všem, s čím se ve svém novém životě po smrti setkal. Pravidelně se obracel i na mě, tehdy Světlana přišla za mnou a hovořili jsme o tom už ve třech, o všem novém ve otcově novém světě. Jednou jsem mu navrhl, že, pokud bude chtít, mohu jeho ducha přemístit na libovolnou planetu v našem Vesmíru, ale otec takovou nabídku odmítl. Řekl k tomu, že bude čekat na svou „zrzku“ (takto žertem nazýval matku, ačkoli její vlasy nebyly červené ale světle hnědé, přesněji, měly barvu zralé pšenice) a že bez ní nikam nepůjde! Světlana se mu v novém světě stala průvodcem, a nejen proto, že s ní mohl lehce navázat telepatický kontakt. Předával skrze ni pozdravy všem příbuzným, nejvíce ze všeho pochopitelně matce. Otec před ní cítil svou vinu a bylo mu těžko z toho, že jí neřekl to nejdůležitější, dokud ještě žil, a neomluvil se jí za bolest, kterou jí způsobil svými činy. Když chtěl otec s matkou mluvit, zavolali jsme jí a Světlana vystupovala v roli tlumočnicka telepatické informace na obvyklá slova. Přičemž Světlana netlumočila jen jeho přesná slova, výrazy a způsob mluvy, ale i takové detaily, které znali jen otec a matka, dokonce mluvila i jeho intonací. Pro matku to bylo velmi těžké, ale dobře chápala, že Světlana jen vyslovuje slova otce, který už neměl plíce, aby je vyslovil sám. Otec jí řekl, že stojí vedle ní, že položil ruce na její ramena. Matka cítila jeho přítomnost, cítila jeho ruce na svých ramenou, ale... nemohla ho vidět ani slyšet, což ji velmi silně rmoutilo. Časem si otec na novém místě zvykl a chodil méně často s tím, abychom matce nebo někomu jinému předali jeho slova. A ne proto, že by mu začali být všichni lhostejní, ale jednoduše viděl, jak těžce matka snáší, když s ní hovoří, chápal, že takovým chováním jen znovu otvírá ránu, která se už začínala hojit. Začal ji chodit navštěvovat beze slov. Matka mi později říkala, že hlas otce uslyšela, na velmi krátký okamžik se s ní telepaticky spojil, ale nemohl udržet kontakt dlouho. Později přestal i s těmito pokusy...

Neuvěřitelné zvraty osudu! Otec si teprve po smrti uvědomil, kolik bolesti matce způsobil některými svými činy, kolik nespravedlivých zranění. A co je na tom nejhorší – příchodí uvědomění už vykonané nenapraví a není cesty, jak to nějakým způsobem vynahradiť! Mimo fyzické tělo platí poměrně odlišné zákony a zůstává jen jedna možnost – stát se ochráncem, andělem strážným, aby astrální parazité nemohli nějak ublížit té, která získala jeho srdce jak v životě, tak i po něm... Lidé často hovoří, že člověk velmi často pochopí, koho vedle sebe měl, teprve poté, kdy o něj přijde a nelze už nic změnit. Nelze říkat hřejivá a něžná slova tehdy, kdy by je člověk potřeboval slyšet nejvíce, a ne až tehdy, kdy to člověk uzná za vhodné? Někdy si

myslíme, že často opakovaná slova zevšední, že jsou z vulgarizována ústy lhářů a podvodníků, darebáků a tuláků, zrádců a pokrytců. Ale měli byste chtít, aby vám draží lidé cítili teplo vaší duše, péči a pozornost. Nestojí za to, to vše odkládat na "později", až bude vhodný čas, který nemusí nikdy přijít!.. V případě otce se vše odehrálo přesně naopak! Teprve po smrti pochopil a zatoužil říct a dokázat své milované, jakým slepcem byl, když nechápal, jaké štěstí mu bylo osudem darováno, ale... už nedisponoval fyzickým tělem, aby to vše své milé mohl říct a dokázat! Myslím, že podobné přání se poté, co opustil své fyzické tělo, neobjevilo jen u mého otce, jen zdaleka ne každému se poštěstí v tom, aby měl možnost z druhé strany řeky života donést své prozření těm, kdo ji ještě nepřekročili...

O tom, že existuje možnost navrácení k životu a ona je reálná, se dozvěděli i Temní. Parazité pochopili také to, že ne každý zabitý bude obnoven. A to je velmi potěšilo, protože pochopili, že procesem oživení budou procházet jen klíčové postavy, a bude to spíše výjimkou z pravidla, než pravidlem. A v tomto měli absolutní pravdu! Oživení byli jen ti lidé, ti světlí bojovníci, bez kterých bylo nemožné dokončit přípravu nutnou pro osvobození Midgard-země od nadvlády sociálních parazitů. Válka se bohužel bez ztrát neobejde, jakkoliv by člověk chtěl, aby tomu bylo naopak. Hlavním úkolem při každé válce lze považovat nutnost zabezpečit minimální ztráty, protože ve válce umírají zpravidla ti nejlepší a nejméně připravení. Proto bylo v první řadě nutné zabezpečit ochranu nepřipraveným, zvláště s ohledem na specifika této skryté, ale velmi skutečné války, jejíž podstatu ve skutečnosti většina lidí ani nechápe. Ale to, že většina lidí je od pochopení událostí velmi vzdálená, neznamena, že za ně neumírají lidé, kteří dají svůj život v sázku za ty, kteří si ani neuvědomují, co se kolem nich děje...

V srpnu 1996 parazité zasadili několik koordinovaných úderů, namířených proti mně a Světlaně, ale nepokoušeli se nás eliminovat fyzicky. Předchozí zkušenosti je přesvědčily o tom, že naše fyzická eliminace je prakticky nemožná, z důvodů, které jsem nastínil dříve. Temní proto začali zasazovat údery lidem okolo nás, pokoušeli se překazit akce, ve kterých jsme se Světlanou byli angažováni. Ale o tom o něco později, nyní bych chtěl obrátit pozornost na samotné údery, směřované na lidi z našeho okolí.

Současné s blokováním francouzských víz pro mě, ale hlavně – pro Světlanu,, který Světlaně prokázal velkou službu, když jejímu talentu otevřel dveře do světa vysoké módy, měl v Evropě „náhodnou“ autonehodu. Dva velké tahače naprosto „náhodně“ zaklínily jeho Ferrari mezi sebe a začaly ho taktéž „náhodně“ drtit. měl ode mě ochranu a nehledě na to, že jeho auto bylo úplně „náhodně“ téměř úplně rozdrceno dvěma tahači, on sám vyvázl jen s několika zlomeninami. Když jsme se o tom se Světlanou dozvěděli, ze všeho nejdříve jsme ho lokalizovali v jedné nemocnici, kam ho z místa nehody přivezli. Hledání pochopitelně probíhalo telepatickou cestou, ne prostřednictvím telefonování do všech nemocnic. Telepatické hledání je založeno na naladění se na daného člověka nebo objekt hledání. Pro podobné naladění stačí mít fotografii, záznam hlasu, nebo aby kdokoliv byt' jedenkrát viděl nebo slyšel hledaného člověka, atd. A potom... dochází

k naladění na subjekt nebo objekt zájmu. V závislosti na tom, v jaké formě je nutné získat výsledek, udělá se značka na mapě, při nutnosti je možné určit polohu člověka s přesností na metry a v případě malých předmětů – s přesností na centimetry.

V tomto případě jsme se s tím člověkem dobře znali, a poté, co jsme ho rychle našli, jsem přistoupil k jeho obnovení. Světlana byla znovu mýma očima a já jsem se plně soustředil na jeho obnovení. Vše se povedlo velmi dobře, podařilo se mi také celkem rychle srovnat a srůst kosti a zbývalo jen, aby odpočíval, a vše by bylo v pořádku... ale někdo potřeboval, aby zemřel, a v noci mu píchli injekci adrenalinu do srdce. byl zdravý jako býk, nikdy žádné problémy se srdcem neměl, a zde... příbuzným následně oznámili, že měl v noci silný infarkt a že ho chtěli injekcí adrenalinu „zachránit“, ale bylo už pozdě...

Zdravé srdce pochopitelně nevydrží injekci adrenalinu, zvláště když se „lehce“ přežene dávka! Dokázat později, že ho takovým způsobem zabili, je jednoduše nemožné. Ale to ještě není vše! Vrazi v bílých pláštích se v některých ohledech projeví jako velmi uvědomělí. Nečekali do rána a dokonce ani neinformovali o jeho smrti příbuzné, a neprodleně provedli pitvu a odebrali mu mnoho vnitřních orgánů, ačkoliv k darování orgánů ten člověk před smrtí souhlas nedal. Udělali to jen proto, aby jim „náhodou“ neožil. Bez vyřezaných vnitřních orgánů, včetně údajně nemocného srdce, je pochopitelně nemožné vrátit někoho k životu, a „lékaři“ se pojistili proti všem možnostem, co kdyby u mě vzniklo přání vrátit ho zpět k životu?!

Inu, s takovými věcmi a situacemi jsme se střetávali začátkem roku 1994, ale to ještě nebylo vše! První polovina roku byla přímo nabita překvapujícími událostmi, přímo svázanými se San Franciskem a jeho okolím, ale o tom v následující kapitole...

Pokračování ve třetím svazku...

www.levashov.org

www.levashov.info

www.levashov.name